

مەسعوود محمدەد

دەستەو دامانى نالى

ستۆكھۆلم - ۱۹۹۷

دهسته و دامانی نالی
نووسه: مهسعوود محهمه
ستوكهولم ۱۹۹۷

میژسالیئکه مهراقی کاریکی پیویستی سه‌رشانی ئەدەبدۆستی کوردەواری ههستم دەرووشینیت و دنەم دەدات و دەستم پێی ناگات: دەمه‌وئ، پاته‌وپات و بئ مه‌رای، بلیم شه‌رحه‌که‌ی دیوانی نالی له‌لایەن مامۆستا مه‌لا عەبدولکه‌ریمی موده‌پرپیس و، گیانشاد، فاتیحی رۆله‌ی بیگه‌رد و بیته‌قسیرییه‌وه که خانە‌ی وێرانی خاکوخۆلی بۆ کورد و کوردستان سه‌رله‌نوئ ئاوه‌دان کرده‌وه و بین و به‌رامه‌ی گۆلستان و بۆستان و به‌هارستانی ئەده‌بی په‌رده‌پۆشی که‌له‌شاعیری کوردی له‌ ده‌ماغی خه‌یال و خه‌ون و خولیای هه‌موو هه‌سته‌وه‌ری ناسک گێرا، کاتی ئەوه‌ی هاتوو، ئەگه‌ر نه‌لیم پیر بووه، درزیکی سه‌ریان و که‌لینیکی دیوار و تیکی تاق و په‌نجه‌ره‌کانی به‌ کوتانه‌وه و پرکردنه‌وه و مشتومال دان که‌متاکورته ره‌ونه‌قیکی تازه‌بخه‌نه سه‌ر پرشنگی چراغانی دیوانه‌وه که‌وا له‌ حه‌قیقه‌تدا کاریک ده‌بی بریتی له‌ هه‌لکیشانی فتیلی چراکه‌ نه‌ک خواسته‌وه‌ی نه‌وت بۆ، لیره‌شدا حه‌قه به‌سه‌رمه‌وه له‌چاو ئەدەبدۆستانی دیکه‌ی کورد که‌ خۆم به‌رپرسیارتر بزانی بۆ ئەم کاره‌، هه‌ر نه‌بی، له‌به‌ر دوو هۆی سه‌ره‌کی:

هۆی یه‌که‌م ئەوه‌یه که‌ شه‌رحی دیوانی نالی له‌لایەن باوک و رۆله‌ی په‌رۆشداره‌وه کاتیک درایه‌ کۆری زانیاری کورد بۆ له‌چاپدانی یه‌کسه‌ر به‌ من سپێردرا بینرخینم (ئەوسا ئەندامی ته‌رخان و کارای کۆر بووم و هه‌ر له‌سه‌ر بریاری ئەنجومه‌نی کۆر دیراسه‌ی نالی و حاجی قادرم به‌ مله‌وه بوو، ئەوسا که‌ شه‌رحه‌که‌ی مامۆستا و رۆله‌ی به‌ من درا ریزه‌گوتارم له‌سه‌ر نالی له‌ گۆفاره‌که‌ی کۆر بلاوده‌کرده‌وه) ئەو شه‌رحه‌ی باسکراو کاریکی ساده‌ و که‌م برشت بوو، ره‌نگه‌ سینییه‌کی شه‌رحی دواتری نه‌ده‌بوو. گیانشاد، فاتیح، چه‌ند کۆبوونه‌وه‌یه‌کی له‌گه‌لمدا کرد و هه‌ندیک لایه‌نی واتا و نه‌کانی به‌شیک له‌ هه‌لبه‌ستی نالیم بۆ روون کرده‌وه و، هه‌ر له‌بیرمه‌، به‌ نمونه‌ی هه‌وه‌ل جار، ئەم به‌یتهم بۆ شه‌رح کرد:

خاو و بئ خاوی دو زولفی خاوم ئەز

چاوه‌ چاوی یه‌ک غه‌زاله‌ چاوم ئەز

گوتم: سهيركه، له نيو ديري يه كه مدا «خاو و بئ خاو» دوو وه صفن بؤ دوو زولف. له نيوه ديري دوو همدا «يهك» هاتوو بؤ غزال كه چي دوو چاوي هه يه. بهو پييه «چاوه چاو» و «يهك غزاله چاو» يش له ننگه ريان له گه ل يه كتردا به ستوو وهك كه «خاو، بئ خاو» له ننگه ريان به ستوو له گه ل «دوو زولف»، به دم وتوو يزي چند روزه مان بايي برشتي زهيني خوم، به شيك له لايه نه شرايه وهكاني شيعري ناليم بؤ فاتيح روون كرده وه ئيتر متمانه ي هات كه ده بئ جاريكي ديكه به شهرحي ديوانه كه دا بچنه وه، وابوو كاك محمه دي برايشي له سه فهري هه نده ران گه رايه وه و به شداري سه روبه ري شهرح و له چاپداني ديوانه كه بوو تا بوو بهو شهرحه مه زنه ي وا له بهر ده ستاندايه.

هؤي دووم ئه وه يه كه گيانشاد فاتيح باوه ري به بؤ چوونه كاني من هه بوو ده رباردي ته مه ن و ميژووي ئاواره بوون و هه لسوكه وتي نالي له غه ربيي. سه ير يكي په راويزي لاپه ره ٣١ ي شهرحه كه بكر يت ده ديتر يت فاتيح نووسيو يه تي «ئهم به لگانه م هه موو له ده ستنووسيكي فلان وه رگرتوو». هه ر ئه و ده ستنوو سه بوو دواتر بووه به شيكي گوتاره كانم له باردي نالي كه بوون به كتيبي چه پكيك له گولزار ي نالي به پيشه كيه كي بيندريژه وه. يه كه م ئالقه ي گوتاره كان له سالي ١٩٧٦ بلا بوته وه كه ده كاته وه سالي له چاپداني شهرحه كه ي مه لا كه ريم و فاتيح. سالمه رگي نالي له گوماندا نه ما دواي ئه وه ي ماموستا عه بدوللا حه دداد له خو يندني ئه وروپاي گه رايه وه و له ته له فيزيونيك بلاوي كرده وه كه نووسه ريكي فه ره نسي نووسيو يه تي: نالي له ١٢٩٠ ك له ئه سته نبؤل به خاك سپير دراوه و نووسه ر خوي له ده مي ناشتني ته رمه كه ي حازر بووه. [من به پيي ئه وه ي باپيرم له سالي ١٢٨٩ ي كوچي، نالي له مه ككه و مه دينه ديتوو و له ويشي به جي هيشتوو وه هام به دلدا هات نالي ئه و شوينه به جي ناهي لي له و ته مه نه ي كو تايي ژيان. به لام دياره به هه ر نياز يك بووي به ر له مه رگي، ره نكه سالي ١٢٨٩ يان سه ره تاي ١٢٩٠ بؤ ئه سته نبؤل چوو ه].

له م نووسينه مدا ته نها يه خه گيري شهرحي ئه و به يتانه ده بم كه له ديوانه كه دا هاتوو و من جو ريكي جودا په سه ند ده كه م. بينگومان زور شويني ديواني نالي، جاري به واتاگومي ماوه ته وه ئيتر سه به ب هه رچي بيت. له نمونه دا ده ليم قه صيده ي «ئهي جيلوه ده ري حوسن» كه له ديوانه كه دا به ستايشي خودا حيساب كراوه، ئه ويش به ته ئويليكي دووره ده ست، هه لده رگي به هه مان ئه ركي ته ئويل، بدريته وه به مه دحي يار، به تايبه تي له نيوه ي دووه مي به يتي سه ره په رگي لاپه ره ٧٦ كه ده لي «ئهي شهوقي روخ و ذهوقي له بت ذائيقه به خشا»، نجا له به يتي دوواي ئه ودا، لاپه ره ٧٧، كه ده لي:

جان بهر له بي بؤسه ي له بته عاشقي زارت

فالباس يستوهب من فيك معاشا

به لاي مجيزي منه وه ئهم «خطاب» ه ناشي بؤ لاي خوا هه لگيردريته وه مه گه ر به زه بري كوته ك. ده بي ليزه دا بل يم، له شهرحي به يتي سه ره په رگي لاپه ره ٧٦ كه ئه مه ده قيه تي به پيي نووسيني ناو كتيبه كه:

فه يياضي رپياضي گول و ميهر و مل و له علي

ئهي شهوقي روخ و ذهوقي له بت ذائيقه به خشا

وشه‌ی «مل» به مل و گهردهن لیک دراوخته‌وه که‌چی وشه‌که «مول - مل» | به واتای شه‌راب دیت. هه‌ر
 ئەم واتایش جینی ده‌بیتته‌وه له به‌بیتته‌که‌دا چونکه له هه‌موو به‌بیتته‌که‌دا تنها «شه‌راب» هه‌یه به‌کسه‌ر و بی
 هه‌ناسه‌سوارای تام به‌خشیت و داوای «ذهوقی له‌بت» و «ذائیکه به‌خشا» بکات. ئەو سی دیری وا له
 شه‌رحی به‌بیتته‌که هاتوو چ پیوه‌ندییه‌کی له‌گه‌ل ده‌قی به‌بیتته‌که نییه و له ناچاریشه‌وه مل و گهردهنی پاس
 کردوو چونکه بۆ واتای «شه‌راب» نه‌چوو، له کونیشدا «گۆل، مول، دورپ...» هه‌مووی «گل، مل، در...»
 ده‌نووسرا. تیکستیکی ئەو به‌بیتته «مل و له‌علن» ی نووسیوه. شه‌رحه‌که ته‌ئویلیکی بۆ شه‌میری که‌سی
 دووه‌می کۆ «... له‌علن» به‌وه‌دا په‌سه‌ند کردوو گۆیا ئەم شه‌میره‌ی کۆ بۆ حورمه‌تی خودایه که رووی قسه
 له‌وه. به‌لام ئەم ته‌ئویله له خۆوه هه‌لده‌وه‌شیتته‌وه که له نیوه‌به‌یتی دووه‌مدا ده‌لی: «ذهوقی له‌بت» که قسه‌ی
 له‌گه‌ل تاکه. وه‌ک من بۆی ده‌چم ئەم شه‌میره رووی له «شه‌وقی روخ» و «ذهوقی له‌بت» ه و به هه‌ردووین
 ده‌بنه کۆ. ئەمه ده‌لیم بۆ دروستاندنی «له‌علن» له به‌بیتته‌که‌دا، خۆ ئەگه‌ر «له‌علی» بی به‌کسه‌ر بۆ یار
 ده‌چیتته‌وه یان بۆ هه‌ر شتیکی تاک بیت که لیره‌دا هه‌ر خوا به زه‌یندا دیت... ته‌عبیری «له‌علن» تنها
 «شه‌وقی روخ و ذائیکه به‌خشا» قبول ده‌کات که چیه‌ری یارن. ئیلتیقایی پۆلا و ئاسن... یش (لاپه‌ره
 ۱۷۰) که له شه‌رحه‌که‌دا به تیکه‌ل‌یوونی نیرومی لیک‌دراوخته‌وه له ئاست داخوایی مه‌قام کورت ده‌هینئ
 چونکه گونجاندنیکی متمانه‌به‌خش، نه به وشه‌ی پاته‌وپات و نه به زه‌مینیه‌کی مه‌عنه‌وی دل‌راگر، له
 به‌بیتته‌کاندا نییه. من رایه‌کی به‌کجاره‌کی له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا ناده‌م، هه‌ر ئەوه‌نده ده‌لیم شه‌رحه‌که (له‌به‌ر هه‌ر
 هۆیه‌ک بیت) خوتخوته‌ی دل کپ ناکات. له نمونه‌دا ده‌لیم وشه‌ی «حدید» له شه‌رحه‌که‌دا مینینه و «پۆلا»
 نیرینه حساب کراوه: ئەگه‌ر قورئان بکه‌ین به شایه‌د بۆ «حدید» ته‌عبیری «فیه باس شدید» ی به‌کار
 هیناوه نه‌ک «فیها». ته‌ئویلیکی نه‌حوی هه‌یه ده‌یکا به می، گۆیا وشه‌یه‌کی له چووک کردنه‌وه «تصغیر» دا
 بوو به می هه‌ر به می حساب ده‌کریت، ئیتر له‌م به‌بیتته‌دا ده‌بی بلین نالی قورئانی به‌لاوه ناوه له‌به‌ر
 خاتری نه‌حو.

نیوه‌ی دووه‌می به‌یتی سه‌ره‌تای بره‌ شیعره‌که له ده‌سنووس یاخود چاپکراودا دیتووومه به‌م شیوه‌یه
 هاتوو: «جمعی ماء و نار و مرده و زینده و مه‌رخ و عه‌فار». ئەم ده‌قه نه‌ختیک لایه‌نی «می» و «نیر»
 خزمه‌ت ده‌کات که خه‌لق به زۆری له رووی شه‌رمه‌وه به مووی به‌ر ده‌لین مووی مردار. به‌یتی دووه‌م به‌م
 جوهریه:

ئەم له‌سه‌ر ته‌عظیم و گه‌وره‌گرتنی ئەو بی قوصوور

ئەو له‌سه‌ر ته‌حقیر و ته‌خفیف و شکستی ژاری مار

به پینی شه‌رحه‌که «ئەم» بۆ ئاسنه، که ده‌کا مینینه و «ئەو» که گۆیا نیرینه‌یه ...هتد «چاکتره خۆت
 شه‌رحه‌که بخوینیتته‌وه» من له‌گه‌ل شه‌رحه‌که نیم که «ئەم» له‌و به‌بیتته‌دا بۆ دوور به‌کارهاتوو، که له
 به‌بیتته‌که‌دا پۆلا سه‌ره‌تایه و ئاسن دوور که‌وتۆته‌وه... به پینی ده‌ست پی کرنی به‌بیتته‌که وشه‌ی «ئەم» هه‌ره
 وشه‌ی نیزیکه و به‌رانبه‌ر پۆلا ده‌وه‌ستی. «ئەو» بۆ ئاسنه که دوور که‌وتۆته‌وه له سه‌ره‌تای شیعر. ته‌عبیری
 «ژاری مار» ژه‌هریش و ده‌میش ده‌گریتته‌وه: زه‌هره‌که هی ماره که ده‌رشیتته‌وه، زاره‌که‌ش هی ئافه‌رته که

ماری تی دهچیت. له بهیتی دوواتردا (سهرهتای لاپه ره ۱۷۳) که دهلی:
 ئەم بچی ئەو دادەنیشی دەم وەکوو گۆل خەندەران

ئالەتی پیاو «دهچیت» و هی ئافرەت دەم دەکاتەو... که دهلی: «ئەم دەبی هەستی...» هەستانەکه بی
 مەکه مەکه هی ئالەتی پیاو. له بهیتی دوواتردا: «ئەم به چاو دووڤ و به سەر له علی هەدییهی بۆ دەبا»
 دیسان هەر ئالەتی پیاو دووڤ «لؤلوو» ی سپی له کونی تاکه چاویه وه هەلدەپێژی و سەر و که لاله
 سوور هەلگەراویشی وەکوو له علی سوور هەمما زله وەک «سەر» پیشی دەگوتری سەر...

خولاسه له گەل تیکرای ئەم قەصیدیه و شەرکه که دیوان نا ئارامم... خوینەر بمبەخشی شتیکی
 متمانە بەخشم پی نییه. له وانه بوو ئەگەر بره شیعره که به رینوو سیکی بیقورت و راست و دروست
 نووسرا بایه وه باشتر سەر دهری لی کرابایه به لام داخم ناچی. ئەم عوزره بۆ من و بۆ شەرکه که و هەموو
 که سیک ره وایه. لی ردها بهیته که دەنووسمه وه وەک له شەرحدە هاتووه:

ئەم بچی ئەو دادەنیشی دەم وەکوو گۆل خەندەران
 ئەم دەبی هەستی که ئەو بی چاو یهک و قەطره هەزار

بهیتی هەر دووایی قەصیده که بریتیه له مه:

نهظمی نالی میثلی ئاو و ئاوینه رهنگی نییه

دوو پرووه بۆ سهیری خاطر: یهک خەفی و یهک ئاشکار

وشه «ئاوینه» بهیته که تەنبەل دەکات و موسیقا که تیگ دەدات. له پهراویزدا تیکستی «ک» «ئایینه»
 ی نووسیوه که عهیبی لی ناگیرئ. لزومیش نییه گیانی کوردایه تی به دواکاته وه خاوهنی بهشی له و
 تیکستانه («عم» و «ت» و «عب» و «من») وشه که بگۆرن به «ئاوینه» و بهیته که عهیبدار بکات: وا له پایانی
 بهیته که دا وشه «ئاشکار» زهق زهق به فارسی دهویتی و نهشکرایه ئاشکرا... راستیه که شیوعه رای
 ئەو سەر دهمانه هەتا له پایه ی شاعیرییه ت هەلدەکشان هەلبهستیان به وشه ی دلپه سەندی ئەوسا
 دهرازانده وه. به نمونه سهیریکی وه لامه که ی سالم بکه بۆ نالی دهبینی «ئابی حیات و ئاتەشی
 ئەفسوردهیه دهمت» وشه یه کی کوردی و (که فارسیش به کاری دههینیت «دەم») یه کیکی عه رهبی و سی
 فارسی به کارهیناوه له نیوه بهیته کدا.

لیره به دواوه خهریکی کاره که دەبم به و جوړه ی له سهره وه و تر رامگه یاند، ناونا وهش ئەگەر هه له یه کم
 دیت یاخود جوړه رینوو سیکی ئەوتو که نالی له و سهره مه به لایدا نه چوو، زهینی خوینه ری بۆ
 راده کیشم. ئیتر په نا به خوا و به چاوپوشی خوینه ران له کهم و که سه ریبه کی بریاری ناچاری به سهرمدا
 ده سه پینی.

* * *

بهیته یه که می لاپه ره ۹۰:

شبهه‌هی زولفی شبهه گۆنه‌یه، پرووگه‌ردانی

به‌سه‌ری ئه‌و که به سه‌ودا سه‌ر و سامانم دا

ئه‌و شهرحه‌ی بۆی دراوه له‌و وشانه هه‌لناستی، گۆیا ئه‌مه واتایه‌تی: "که من سه‌ر و سامانی خۆم له دلداریدا، یا به مامه‌له، دا به سه‌ری زولفی یار و ئه‌ویش نه‌یدا و پرووی وهرچه‌رخاند، زولفی ره‌شی دهرخست و دنیای لئ تاریک کردم...". له‌و ده‌قه‌دا مومکین نییه «پرووگه‌ردانی» بیریته‌وه بۆ "پرووی وهرچه‌رخاند". پرووگه‌ردانی بریتیه له «مضاف و مضاف الیه» ئه‌وه‌ی پیتی ده‌لین «اسناد» بۆ «جمله‌ی خه‌به‌ری» تیندا نییه و نابێ. ئه‌گه‌ر بیخه‌یه پیش هه‌موو به‌یته‌که و بلایی: «پرووگه‌ردانی شبهه‌هی زولفی شبهه‌ه گۆنه‌یه» ئیسناد په‌یدا ده‌بی به‌لام واتای دروستی نابێ. ره‌نگ بوو ئه‌گه‌ر به رینووسی سه‌رده‌می نالی به‌یته‌که نووسرا‌بایه‌وه سه‌رده‌ریه‌کی لئ کرابایه چونکه له‌وانه‌یه شبهه‌هی، شبهه‌ه گۆنه... شبه‌ی یاخود شبهه... نووسرا‌بایه و له‌گه‌ل رینووسی هه‌موو به‌یته‌که‌دا وینه‌یه‌کی مه‌فه‌وومی به ده‌سته‌وه دا‌بایه.

له لاپه‌ره‌ی ۹۲، بهیته یه که م:

شیره‌یی جانه وتم یا مه‌یه چا بوو فه‌رمووی

عه‌کسی له‌علی له‌بی مه‌رجانه له فنجانمدا

پێویسته بلیم «شیره‌یی جان» ده‌ست نادات چونکه مه‌به‌ست ره‌نگه عه‌کس بداته‌وه. ئنجا که «یا مه‌یه» ی به دوا‌دا بیت له جیاتی ئه‌وه‌ی به‌یته‌که سه‌ره‌ژووور چوو‌بیت له واتا و ناوه‌رۆک، که‌چی داده‌به‌زی له بۆ ریکاری شه‌راب که زۆر به‌ره‌ژیری شیره‌ی جانه. «شیه‌یی جامه» راسته وه‌ک له به‌ره‌وه‌ی شه‌رحه‌که هاتوه.

شه‌رحه‌که راسته‌واتای وشه‌کانی لیک داوه‌ته‌وه، بۆ وردیاتی به‌یته‌که نه‌چوو. نالی ده‌لی: شیوه‌ی جامه (که ره‌نگی ئال ده‌نوینن) یان شه‌رابه؟ یار فه‌رمووی عه‌کسی له‌علی... هتد. عه‌کسی له‌عل که جاران «لعل» ده‌نووسرا ئه‌ویش که له خواره‌وه بۆ سه‌ره‌وه‌ی بخوینیه‌وه هه‌مان «لعل» دیته‌وه. لێوی مه‌رجانی یار عه‌کس بۆته‌وه وه‌ک له‌عل، له‌عه‌که‌ش عه‌کس بیته‌وه هه‌ر خۆی ده‌رده‌چیت.

عه‌کسی له‌علی له‌بی مه‌رجان: له نیو شیعر دۆستان «له‌بی مه‌رجان» پیتی سه‌ره‌تای مه‌رجان ده‌به‌خشیت که «میم - م» ه. ناوی ئه‌م پیتشه وه‌ک «لعل» به مه‌عه‌کووسیش هه‌ر ده‌بیته‌وه میم. خو ئه‌گه‌ر پیتی کۆتایی «مه‌رجان» یش مه‌به‌ست بیت دیسان «نون» به مه‌عه‌کووسی ده‌بیته‌وه نوون. ئنجا حه‌رفی «میم» زاری پئ ته‌شبهه ده‌کرئ وه‌ک که نالی خۆی گوتوه‌تی «له‌بت میم و قه‌دت ئه‌لف و ...» خولاسه نالی ته‌ماشاخانه‌یه‌کی ساز داوه هه‌ر ده‌بی تیوه‌ی رامینیت.

بهيتی دووهمی لاپه ره ۹۲:

بهحی سیرپی دههنی نوقطه به نوقطه بگه پیتی
سه ری مووی نییه بی نوکته له دیواندا

شهرحه که بۆ راسته واتای ئاشکرای بهیته که چووه، ورده کارییه کی تیدایه باسی نه هاتووه. نالی له
نووسینی خۆیدا وشه ی کۆتایی نیوه دیری یه که می «بکری» نووسیوه. هر ئه میش له گه ل «بهح»، «باس»
دا خزمه، گه ران لیره دا جیی نییه.

که ده لئ «سه ری مووی نییه بی نوکته» مه به سیه تی بلئ پیتی سه ره تای موو که میمه «م» نوکته
«مه به س نوقطه یشه» ی بچیته سه ر له له فزی «مو» دا، ده بیته «فو» که له عه ره بیدا به واتای زار دیت.
نالی خۆی له شیعری دیکه ی گوتووه: له بیت میم و قه دت ئه لف و... به و پییه باسی «سیرپی زاری» (له بهر
زیده بچووی وه ک سیرپه) له هه موو دیوانه که دا هه یه، نه ک به قسه و ئیددیعا به لکوو هر سه ره موویه ک
بی نوکته نییه له دیوانه که دا، هه مووی زاره.

بهيتی سییه می لاپه ره ۹۲:

نالی ئه و نوقطه که وا بوو به نیشانه ی چاوی
من له سه فحه ی روخی ئه و دولبه ره نیشانم دا

من له نوسخه دا دیتوومه له جیاتی «که وا بوو» نووسراوه «که بوو بوو». که له سه ره تاکانی هه فتاکاندا
له گه ل مه رحوم هه ژار ئه ندای کۆر بووین ئه م «بوو بوو» همان بۆ یه کتر باس کردووه و هر یه که له لای
خۆیه وه بۆ واتاکه ی چوو بوو.

نالی ده لئ: ئه و نوقطه ی بۆته نیشانه ی چاوی، واته هه میشه چاوی تیبپیوه، له هه مان کاتیشدا
بیبیله ی چاو ده گریته وه، تومه ز عه کسی ئه و خاله یه له رووی یار.
فیعلی «بوو بوو» که دنوو سرا «بوو» مانای ببیله شی هه یه که به عه ربی «بۆبۆ» ه و له گوته ی
کوردیدا هه مزه که ی سوواوه. شهرحه که بۆ ئه وه چووه که وا ره نگه، به پیی مه عنایه کی شهرحه که خۆی
لیکی داوه ته وه، نالی تانه ی به سه ر چاوه وه هه بوو بیت. ئه م بۆچوونه بنه مای نییه.

بهيتی دووهمی لاپه ره ۹۳:

عیشقت له دل و دیدهی پر ئه شک و ئه له مدا
گونجایش و ته سکینی نییه زۆره له که مدا

شهرحه که له هاتنی ئه شک و ئه له م به دوا ی دل و دیدهدا له فف و نه شری موشه ووه شی به دی کردووه
که وا دل له ته رتیبدا که وتۆته به رانه ر ئه شک، دیده ش که وتۆته به رانه ر ئه له م. منیش ده لیم له هه مان

كاتدا له فف و نه شریکی موشه و وهشی دیکه شی له وهدا پیک هیناوه که گونجایش که وتوته به رانبر دل و تهسکینیش که وتوته به رانبر دیده که دهبوو تهسکینه که له گهل دلدا جووت بیت و گونجایشیش بۆ دیده.

له ناست بهیتی یه که می لاپه ره ۹۴:

لافی ده می تو، غونجه له ده میا بوو، به عه مدا
با خوستی بری، خستی، که مستیکی له دم دا

له م شهرحه دا ده بینم «خوست» به واتای دامهن بیت. ده گوتری «ههستوخوست» وهک کومه لیک بیژدی
ئه وتویی: شروشی تال، کلوکو، چشتومشت، که لوپه لی... ده شگوتری پخوست، توبلیی ئه م خوسته هه مان
دامهن بیت؟

شهرحه که دهبوو بللی وشه ی «عه مد» له وه وه هاتوو که بایه که به ئه نقهست مستی له ده می غونچه که
دا چونکه لافی ده می یاری تیدا بوو.

له کوتایی میصره می یه که می بهیتی دووه می لاپه ره ۹۴ «دیده له نمدا» نووسراوه. بیگومان نالی «دیده
له نه مد» ی مه بهست بووه چونکه هه ر ده قافییه ی بره شیعره که: ئیره مدا، حه رهمدا، ئه له مدا، له که مدا،
به عه مدا، له دم دا، له نه مدا، له یه مدا، ... غه مدا، قه له مدا ئه و پیتیه یان فهتحه ی به سه ره وه یه.

بهیتی لاپه ره ۹۵:

نالی مه ته لی حالی له ئه شکه نجه یی غه مدا
وهک ناله له نه یدا وهکو ناله له قه له مدا

شهرحه که «نال» ی به و ماده شکل لۆکه ی ناو قه له می قامیش لیک دا وه ته وه، راستیشی بۆچوو. ئه م
وشه یه واتایه کی دیکه ش ده به خشی که نالی ولاغه، قه له می ش بۆ پنی ولاغه وهک ده گوتری: قه له می ده ست
و پنی شکا. له هجه هه یه بۆ ده ست ده یکاته «قوله م». له لایهن ئه شکه نجه وه، ناله ولاغ پتر له لۆکه ی ناو
قه له م به نازاره...

شهرحه که وای رانواندوو که «ناله له نه یدا» ئیشاره تی تیدا یه بۆ به ییتیکی مه ننه ویی جه لاله ددینی
روومی که ده لی:

بشنو از نی چون حکایت میکند
وز جدائیها شکایت میکند

گۆیا قامیش له ژیر پیدا زیکه ی دئ، رازی خوی ئه گپرتته وه و سکا لای دهردی دوری ده کا... وهک من

بزنام «نهی» لهو بهیتهدا شمشال مه‌بهسته لئی که نه‌غمه‌ی لئی په‌یدا ده‌بیت و سوژی دلّیک ده‌داته‌وه. جه‌لاله‌ددینیش هر نه‌مه‌ی مه‌به‌ست بووه نه‌ک زیکه‌زیکی قه‌میش و زهل.

له لاپه‌ره ۹۷، دیره شیعی:

ئه‌حوه‌لی ته‌فره‌قه نه‌ظهر ته‌قوییه‌تی سه‌به‌ب ده‌کا

عاریفی وه‌حده‌ت ئاشنا له‌م قسه‌یه ئه‌ده‌ب ده‌کا

له شهرحه‌که‌دا هاتوو که ده‌لّین نالی ئه‌م پارچه شیعه‌ری له ره‌تدانه‌وه‌ی موفتی زه‌هاوی، باوکی جه‌میل صیدقی زه‌هاوی، داناوه له‌وه‌دا که موفتی سه‌لمان‌دووویه‌تی «سه‌به‌ب» به ته‌ئسیره و «ئه‌حوه‌ل» ده‌کش هر موفتی تیدا مه‌به‌سته. ئه‌م باسه له منه‌وه بیسترا: سالی ۱۹۳۸ (یان ئه‌و ده‌ورویه‌ره) که من به میوانی هه‌میشه‌یی له مائی مه‌لا ئه‌فه‌ندی هه‌ولیر خویندنی سانه‌ویم ته‌واو ده‌کرد، مونسه‌به‌یه‌ک بوو مه‌لا ره‌فیع ئه‌فه‌ندی خادم السجاده هاته سه‌ردانی مه‌لا ئه‌فه‌ندی ده‌وری دوو حه‌فته‌یه‌ک مایه‌وه و تابلّی له‌زهم له قسه‌کانی ده‌برد و به گه‌لّیک لادا ده‌رگه‌ی وتووژی ئه‌دیپانه‌ی ده‌کرده‌وه... یه‌کیک له‌و شتانه‌ی له‌وم بیست، له ناوتووژی دووانی له‌سه‌ر نالی و ئه‌م قه‌صیده‌یه‌ی «ئه‌حوه‌ل...» گوتی: موفتی زه‌هاوی پلاره‌کانی ناو قه‌صیده‌که و ئه‌حوه‌لی ته‌فره‌قه نه‌ظه‌ری ده‌برده‌وه سه‌ر خوی که نالی ئه‌وی تیدا مه‌به‌ست بووه. نیتر نازام ئایا موفتی خیل بووه یان نالی له‌به‌ر «سببیه» که وه‌ک شیرکه به‌لای «وه‌حده‌ت ئاشنا» وه به خیلی حساب کردوو، که خیل یه‌ک به دوو ده‌بینی.

هر له‌بیرمه ره‌فیع ئه‌فه‌ندی له خویندنه‌وه‌ی شیعه‌ره فارسیه‌که‌ی شیخ ره‌زا که مه‌دحی صه‌دری ئه‌عظه‌می پی کردوو کاتیک گه‌بیشه‌ نیوه‌به‌یتیک که ده‌لی: «نه سازد چیزکی گر بر معاشم صدر اعظم ضم»، ره‌فیع ئه‌فه‌ندی گوتی ئه‌م قافیه‌یه‌ی «ظم» و «ضم» ی وه‌ک یه‌ک داناوه وه‌یا «س، ص» ده‌کاته قافیه‌ی شیعی‌ریک پی ده‌گوتری «شایگان - شایه‌گان»، که ئه‌م حیکایه‌ته‌م بو مه‌رحوم هه‌ژار گێرایه‌وه زور گه‌ش بووه که زاراوه‌که‌ی بو روون بووه. حاجی قادر له بره شیعی‌ریکی خوی ده‌لی «ئه‌م قافیه شایه‌گانه ئه‌مما...» سه‌ره‌تای قه‌صیده‌که‌شی ئه‌مه‌یه:

به‌م نه‌حوه‌یه صه‌رفی عیشق‌بازی

موس‌ته‌قه‌لی زورتره له مازی

ره‌نگه وشه‌یه‌کی تری تیدابی له جیاتی «زورتره» وه‌ک بلّین «روونتره...» یان هه‌رچی هه‌یه بیی. ده‌بوو بلّیم قافیه‌ی سه‌ره‌له‌به‌ری قه‌صیده‌که‌ی مه‌دحی «صدر اعظم» دووباره کردنه‌وه‌ی یه‌ک وشه بوو که سه‌ره‌تا به‌میان ده‌ستی پی ده‌کرد:

مزن بیهوده از فضل و هنر ای یار همدم دم

که از فضل و هنر بهتر بود دینار و درهم هم

لەم شیعەری نالیدا وشەى «عارف» بۆ ئەهلى تەصوف و عیلمى باطین بەکار دیت. «عرفان» یش عیلمى سەر بە تەصوفە. بەیتى دووهمى قەصیدەكە:

بەندە ئەزەل بە خەطى خۆى قابیلی قىسمەتى بوو
ئىستە بە ئىقتىضای عەمەل جىگەى خۆى طەلەب دەکا

نوسخە ھەیە بەپى شەرەكە لە جياتى «خەطى خۆى»، «حەظلى خۆى» نووسیو. من لەگەل «خەطى خۆى» رېكم. لە خەرىك بوونم بە بەیتى چوارەم ئەم لایەنە روون دەكەمەو:
شەرەكەى بەیتى سىيەمى برە شیعەكە وشەى «ئىراك» ى نووسیو، ھەرچەند قاموسم لا نىيە پرسى بكم بەلام وھام بە دلدا چوو و شەكە «ئەراك» بىت.

بەیتى چوارەم لە لاپەرە ۹۹:

سەھم و نەصیبى ئەصلیە بەحشى گياھ و گل نىيە
تووتنە خەرجى سووتنە موودنە ماچى لەب دەکا

خوالىخوشبووى شىخ نەجمەدینى شىخ كەرىمى بەرزەنجەى كۆى، لە پىرىدا بە كۆل ئەم قەصیدەى دەخویندەو و لەم بەیتەدا دەبگوت "بەختى گيا و گل نىيە" بى سۆدوو لى كردن، ئەم بەختەم بەلاوہ راستە. بە قیاس لەم، ديارە «خەطى خۆى» دروستە نەك «حەظلى خۆى» چونكە دىتمان لە مەسەلەى تووتن و موودنەدا بەخت دەورىكى نىيە.

بەیتى دوواتر:

لەومەى زەمان دەكەى كە بۆچ خوارىبى راستى دەوئ؟
غافلى دەستى راستى خۆت خزمەتى دەستى چەپ دەکا

وشەى «لەومەى» كىشەكەى ناقولاً كردوو. بىگومان نالى «لومى زمان دكى» نووسیو. پىويستە «لەوم» بى نەك «لەومەى»، من دیتوو مە نووسراو: غافلە! دەستى راستى خۆت... "ئەمەیش راگەپەنتر و شىرنترە. ھەلبەت ئىمە لە ئاست ئەدەبەكەى نالى بى قسەین، یاخود من بى قسەم، ئەگەرنا چ شىرىنى ديار نىيە لەویدا راستە خزمەتى چەپە بكات یان نەيكات... كە بەندە لە ئەزەلەو بە خەطى خۆى قابیلی بەشىك بووبى ئىتر عەمەلى پاش ملیۆنەھا ساڵ چ تەئسىرى دەبى. ئىمامى عومەر گوتووتى: "علیكم بایمان العجائز..." ھەر ئەمەیشە لە «قەزا و قەدەر» دەوشتەو.

لە لاپەرە ۱۰۰، بەیتى:

طووطیبى تو لە حیرصى دل داوى طەمەع دەكاتە مل

بولبولی من له عشقی گول ته غنیه و و طه رهب دهکا

«عیشق» راسته نهک «عشق» - بایی نهوهی دهیزانم. له نوسخدا دیتوومه «طهوقی طهمهع» نووسراوه. نهگه داوه نهگه ر طهوقه مه بهس لیی نهو خهته نهقشینیه به دهوری ملی توتیدا سووراوه تهوه و نالی کردوویه ته هوی شکاندنه وهی پیاوی ته ماعکار که توتویییه کهی بهو داوه، به خو و تهوقی ملیه وه.

بهیتی کۆتایی بره شیعره که له لاپه ره ۱۰۰:

نالی حریفی کهس نییه، ئیلف و ئیلفی کهس نییه

بهیتی رهدیفی کهس نییه، هرزه نویسه، گپ دهکا

شهرحه که دایناوه حریف، هاو ده م... ئیلف و ئیلف، هاوشان... رهدیف، هاوسه ر بیت. دیسانه وه ده لیم قامووس و کتیبی نهوتوم لا نییه بوی بجمه وه، لهو هیندهی بیستوومه و زانیومه، من «حریف» به «خصم» دهزانم مادهم وشه که لهم ته رزه شوینه دا به کار هاتیبیت. له نهسکه ندهرنامه دا که پالوان دردهست نه ده بوو، به رانبه ره کهی دهیگوت «حریف پر زوراست». به هه مه حال تیبنییه که دیته پیش: ئیلف و ئیلف، وهک بزنام، واتای ئاشنا ده به خشی، وهک بلئی دووباره کردنه وهی «حریف نه بوونی کهس» راده گه یه نی. بهیتی رهدیف: نه م رهدیفه به که سیک ده لیم له دواي سواری سه ر زینه وه سوار بیت یا خود بلیم پاشکوی سواره. بهیتی رهدیف بو شیعر ده چیته وه، له زار اوهکانی شیعره. نه وهندی دهیزانم که نالی ده لی: «هرزه نویسه گپ دهکا» بیباکی خوی له ئاست خهلق راده نوینی که دیت به هرزه نویسی وتووژیان له گه ل دهکات. تیچی گه یاندووین نه م هرزه نویسییه چ شاکاری وشه و واتای تیدایه.

قه صیدهی لاپه ره ۱۰۱-۱۰۵ «بولبولی طهبعم» تابلئی دژواره نهک هر له بهر مه هارتهی نالی به لکوو گۆرانی رینووسی که هر نووسه ره، کهم و زور، بی نهوهی خراپه ی مه بهست بووبی، دهسکاریه که یا خود هه له ی تیدا کردووه. شهرحه کهش نه م لایه نه ی روون کردوته وه. له نموونه دا ده لیم، نهو دهسته وارده ی «جه وهه ری ذاتی نه من» سویندی له سه ربی که نالی وشه ی «نه من» ی به دلدا نه هاتووه. من دیتوومه له نوسخه یه کدا نووسراوه «ذاتی نه حهق» هر نه یسه!

شهرحه که بهیتی یه که می قه صیده کهی به م جوړه لیک داووته وه و نه مه ش دهقی به یته که یه:

بولبولی طهبعم نهوا دیسان نه نا خوانی دهکا

نوخته سهنجی و، به ذله گویی و، عه نبه ر نه فشانی دهکا

گویا نالی ده لی: ته بیعه تی عاشقی به شهوق و ذهوقم دیسانه وه که وته ستایش و پیا ه لدان و وتنی قسه ی نهسته ق و خو ش و بلاو کردنه وهی بون و به رامه ی خو شی شیعر ی جوانی وهک عه نبه ر که هه موو لایه که نه گریته وه... به لام نالی نه ناخوانی و پیا ه لدانه که بو کییه و بو چیه، به هه له ش بی ده بی

نیشانه‌یه‌کی له‌بار بدۆزیتته‌وه تا به‌یتته‌که بی پینکیت و نه‌چیتته بۆشاییه‌وه. من وای بۆ ده‌چم مه‌به‌ستی نالی هه‌لدانه‌وه و نه‌ناخوانی شه‌خسی خۆیه‌تی. به‌یتی دووهمی بره‌شيعره‌که تارا‌ده‌یه‌کی متمانه‌به‌خش ئەم لایه‌نه ده‌سه‌لینیت:

هه‌رکه‌سی ئیظهاری دانایی بکات و، مه‌قصه‌دی
خود په‌سه‌ندی بی، یه‌قین ئیظهاری نادانی ده‌کا

ئەم به‌یتته به‌که‌سی هه‌لنه‌گوتوه، بگره‌ خه‌لقه‌که ده‌شکینیتته‌وه چ جایی پیا‌هه‌لدان، به‌لام پالپشته بۆ هه‌لدانه‌وه‌ی خۆی که «نوکه‌ سه‌نجی و به‌ذله‌گویی و عه‌نبر ئەفشان» یه‌که‌ی خودپه‌سه‌ندی تیدا نییه.

به‌یتی سییه‌م:

خه‌رقه‌پۆشی که‌ی ده‌پۆشی جه‌وه‌ری ذاتی ئەمن؟
بیتته نیو، جیلوه‌ی، به‌ زوشتی خۆی به‌ عوریانی ده‌کا

به‌لامه‌وه «خه‌رقه‌پۆشی» نه‌ک «خه‌رقه‌پۆشی» که له شه‌رحه‌که‌دا به‌ صوفی لیک دراوه‌ته‌وه. ئەگه‌ر له ئاست «جه‌وه‌ری ذاتی ئەمن» نه‌عه‌وقیین و ذاتیکی چۆناوچۆنی بی پیتی رازی بین، من وه‌های بۆ ده‌چم: خه‌رقه له‌به‌ر کردن چۆن جه‌وه‌ری ذات... ده‌شاریتته‌وه؟ ئەو ذاته... هه‌ر هاته ناو جیلوه‌ی برشتی خه‌رقه‌که‌وه رووت و قووت خۆ ده‌نوینی.

من «برشت» په‌سه‌ند ده‌که‌م: «به‌ زوشتی» گه‌لیک بیئۆقره‌یه له نیو به‌یتته‌که‌دا و زۆر پینه‌وپه‌رۆی گه‌ره‌که هه‌تا ده‌خونجیتته مه‌عنايه‌که‌وه که موفره‌داتی به‌یتته‌که، بی هه‌ناسه‌سواری، به‌خۆیه‌وه ده‌گرن. ئەم «به‌ زوشتی» یه وه‌ک میوانی بی کارته هاتۆته سه‌ر سفره. له‌گه‌ل ئەمه‌شدا ده‌بی هه‌زار ره‌حمه‌ت بۆ گۆری فاتیح، که ئەم هه‌موو ئەرکه‌ی هه‌لگرتوه و چی کردوه و چی کردوه... ئنجا له‌به‌ره‌و کۆتایی شه‌رحه‌که‌دا ئەویش «برشت» ی هه‌لبژاردوه، هینده هه‌یه ئیعتیرازی له «ذاتی ئەمن» نه‌بوه.

له به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره ۱۰۳ که سه‌ره‌تای ئەمه‌یه: «شاهیدی فکرم که بیتته جیلوه‌گاهی دولبه‌ری» وشه‌ی «دولبه‌ر» له دووانی په‌مه‌کیه‌وه رۆیوه بۆ دووانی ئەده‌بی: راستیه‌که‌ی «دلبه‌ر» ه، کورته واوه‌که مه‌عنا‌ی پی ناهیلی. سه‌یریکی لاپه‌ره ۴۲۷ بکه‌یت له نیوه‌ی دووهمی به‌یتی دووهمدا هاتوه: «ئو شاه‌ی دلبه‌ره، نه‌شه‌ه‌نشاهی دل‌ده‌ره» له‌میاندا چوکه‌ خراوته سه‌ر «دل» تا به‌ قه‌له‌وی بخویندریتته‌وه و له‌گه‌ل «دولبه‌ر» یه‌ک نه‌گرنه‌وه. به‌لام ئەمه کاریکی بیسوود و بیجییه چونکه دلبه‌ر هه‌ر دلبه‌ره، به‌ چوکه‌ و بی چوکه‌. فارس به «دل» ی ده‌خوینیتته‌وه، کوردیش به «دل»، ئەوه‌ی لامی قه‌له‌ویش ده‌رنابری ده‌یکاته «در». ئەگه‌ر «دولبه‌ر» مه‌عنايه‌کی دیکه‌ی هه‌بی که من نه‌مبیسستوه، بمه‌بخشن.

له بهیتی دووهمی هه مان لاپه رهدا:
نووکی خامه ی من که بیته مهعنا ئارایی که مال

«مهعنا ئارایی» بهیته که له نگ دهکات، ده بی «مهعنی ئارایی» بیته. ئوده با، مه بهست شوعه رایه، له شوینی ئه وتویدا ئه و «ی» مه نغوصه به «ی» ده هیلنه وه. له نمونه دا ده لیم «تقوی» به ته قوا ده خویندریته وه که چی که لیم - شاعیری زیده مه شووری فارس «بنیادی تقوی را» ی گوتوو نه ک «تقوا را» چونکه قافیه که هلی ناگریت و ریش دراوه به و جوړه رهفتاره. کورده که فیتره به «تجلی - تهجه للی» له شیعر و له قسه شدا دهکاته «تهجه للا». نالی خو ی وه های کردوو له لاپه ره ٤٥٩، بهیتی یه که م، «بنازم به م تهجه للی» هاتوو.

بهیته که ئه و مهعنا یه ی هه یه که شه رحه که بو ی چوو، کو له که ی لیکدانه وه که ش «مانی» ی نیگار کیشه، به لام رهنگه واتای تریشی لی وهر بگیری و له پرویه که وه ده شبیته ناچاری:

ده زمان موباله غه لای شوعه رای روزه لات نه که هه ر ده وایه و بهس بگره له سونه تی ره واییش ژوروتر تیته لده کشی. له م بهیته دا، به تاییه تی، نالی دهستی بردوو بو ئه ویه ری هونه ری موباله غه ی په سهند و مه قبول لای ئه دییان: «له مهعنی ئارایی که مال» دا، نالی ئه م «کمال - که مال» ه ی به نیازی تیته رین له مه هارته نه قشی مانی هیناوه. «صورته ی مانی» هه روه ک مانی نیگار کیش دهگریته وه ده شکر بیته «مان» و ضه میری که سی سنیهم، که لیره دا مضاف و مضاف الیه در ده چن. به و پییه نالی ده لی: نووکی خامه ی من که بیته مهعنی ئارایی ته و او و بی که موکورتی، هه موو خه ته کانی، خه ت به خه ت، ئیظهار ی مان و نه فه وتانی نه قشی وینه ی ئه و مهعنی ئاراییه ته و او دهکات... مه علومه مهعنا ی شتی نووسراو خه ت به خه ت ته و او در ده چیت... خه ت له دوا خه ت واتا در رسکی نه که به یه کجاری که مومکین نییه مهعنا ی بهیته یان غه زه لیک سه ره له بهر به یه ک وشه ته و او بیته.

سیبه ریکی کزی واتایه کی دیکه ش له وهدا دینه بهر زهین که «مانی» بو «مهعنی» ببریته وه و عینه که ی سوواییت وه که له «مانا» دا «مهعنا» مه بهسه و عین سوو اووه. به مه دا «مهعنی» ی بهیته که و مهعنی ئارایی نووکی قه له م ده بیته صورته یی که نه قشی ئاشکرا...

له لاپه ره ١٠٧ بهیتی دووهم:

بیته حوچره م، پارچه پارچه ی موسوده م بکری به رۆح
هه رکه سی کووتال و پارچه ی بی به ده ل سه ودا دهکا

له شه رحدا وای بوچوو که نالی ده لی: ئه وه ی به دوا ی پارچه ی گرانبه هادا ده گه ری، بابیته حوچره که م پارچه پارچه ی ره شنوو سه کانم بکری و له بریتیدا گیانی خو ی دانی، هیشتا هه ر قازانچ دهکا. شه رحه که «بی به ده ل» ی به زیده گران و له نرخ نه هاتوو داناوه، راستیشی بوچوو به لام له هه مان کاتدا وشه که «بی موقابیل، بی بریتی» ش دهگریته وه. له م واتایه ی بی بریتی مهعنا ی شیعره که جوانتر

دەبى: نالى دەلى: ھەركەسى بە ئارەزوى رۆحى، گىيانى بىھوى پارچە پارچەى موسوودەى بى برىتى «لە ھەمان كاتىشدا لە نرخ نەھاتوو» سەودا بكا با بىتە حوجرەم. حوجرە لىرەدا ھەم حوجرەى مەلا و فەقى دەگرىتەو ھەم حوجرەى توجار و بازرگانى ئىروو.

بەيتى كۆتايى غەزەلەكە، يان قەصيدەكە، لە لاپەرە ۱۰۷:

شيعرى خەلقى كەى دەگاتە شيعرى من بۆ نازكى؟

كەى لە دىققەتدا پەتك دەعوا لەگەل ھەودا دەكا

بەپنى شەرھەكە نوسخە ھەيە لە جياتى «بۆ نازكى» «ئەى ناليا» ى ھىناوہ. ھەردو شىوہ دەست

دەدەن ھەرچەند «بۆ نازكى» پاراوترە. ئەوہكەى ترىش تەخەللوصى نالى پىوہىە...

شەرھەكە لىرەدا «ھەودا» ى بە «تالى رىسمانى ئاورىشم» لىك داوہتەوہ. ديارە «رىسمان» ى بە مل

مەئناكەدا برىوہ لە موقابىل «پەتك» دا. «تال» خۆشى داوہ مووہ چ ئاورىشم چ غەبرى ئاورىشم.

باشترىش ئەوہىە بلىم داوہ، مەرج نىيە موو بى، لە لاپەرە ۶۲ ئەم بەيتە:

حەلقە حەلقەى چ دەكەى داوى كەمەندى زولفت

بۆ دلى خەستە كەوا بەستەيى ھەودايىكە

لە شەرھدا «ھەودا» بە «تالى موو» بى ئاورىشم لىك دراوہتەوہ. ئەوہى راستى بى مەبەس بارىكى

ھەودايە كە لەگەل «دىققەت» دا لىكەوہ نزىكن. ئەگەر گوتباى «كەى لە نەرمىدا...» دەشيا ھەوداي نەرم

پىويست بى.

بەيتى يەكەمى لاپەرە ۱۰۹:

خىل و قىچە، يا بە غەمزە بۆ نىشانەى دل بە چاۋ

مەيلى راست ھاويتنى موژگانى دل پەى كەر دەكا

شەرھەكە دەلى: لەوانەيە «مەيل» نەبى «مىل» بى و لەم حالەدا «پەى كەر» ىش بە «پەيكەر»

دەخوئندرىتەوہ بە مەئنا نىشانە. واتە: مىلى راست ھاويتنى گوللەى برژانگى دل ئەكا بە نىشانە. ئەم

واتايە لە جىدا نىيە چونكە دەبىت «... بۆ نىشانەى دل ... دل نىشانە دەكا». وشەى «پەى كەر» ىش ھەر

دەبى «پەيكەر» بنووسرىت وەكوو خۇراكى «دەسخۇر، دەمراست...».

بەيتى دووہمى ھەمان لاپەرە:

چاۋى ھەم رەنگى، گولى مەستى شەو و رۇژن مەدام

يەك لە نەشگوفتەى بەنەفشە يەك لە نەيلۇفەر دەكا

وشەى «مەدام» وەك بزانم «مودام» ە دوو مەعناشى ەيە: يەكيان «ەميشە» كە لە «أدام، يُديم، مُدام». ئەوى ديكەيان «شەراب» كە ئەمیان بەيتەكە پرۆچر دەكات و مەستىيەكەى چاۋ دەسەپىنى. لە روبايعىيەكى خەيام ئەم «مودام» ە لە دىرى چوارەمدا دەردەكەويت بە ەردوو واتا، بەداخوۋە دىرى سىيەم و بەشىكى چوارەمىم لە بىر ماوۋە:

بەر گردى پيالە ئايەتى ەست موقىم
... .. مودام خوانە ند ئانرا

شاللا لەوۋى نووسىم ەلەم نەكردى. ەرچۆنىك بى «مودام» ەكە لە نيواندا سەلامەتە... نوسخەى رىكۆپىكى روبايعيات لە مالەكەم ەيە بەلام نازانم كەوتۆتە چ پەنا و پەسىيۆيك بوى بگەرىم.
من دەقى ئەو بەيتەم لە نوسخەى دەستخەتدا دىتوۋە بەم جۆرە:

چاۋى ەمپەنگى گولە مەستى شەو و رۆژى مودام
يەك لە نەشكوفتە و نەوشە، يەك لە نەيلووفە ر دەكا

بەيتى سىيەمى لاپەرە ۱۰۹ كە سەرەتاكەى نووسراوۋە: «ەكسى چاۋى تۆ...»: من بە ەموو عومرم ەر گوتوۋمە «ەكسى چاۋى خۆت...» تومەز ەر و ەهاشم دىتوۋە لەو نوسخەى بەر لە ۵۰-۶۰ سال لە دەستدا بوۋە. لە تىكستەكاندا ئەم «خۆت» ە نييە، بگرە تىكستىكى ديكەى تىدا نييە. «خۆت» ىش رىكتر دىت چونكە دەكاتەوۋە: «تۆ ەكسى چاۋى خۆت...» ئەگەرنا دەبىتە «تۆ ەكسى چاۋى تۆ».

بەيتى دوۋەمى لاپەرە ۱۱۰ لە نيۋەبەيتى دوۋەمىدا «لوطف و قەهرى» ەتوۋە. من بەر لەم شەرە ەر خويندوۋمەتەوۋە «قەهر و مپهرى»، لە كۆنىشدا ەر و ەهام دىتوۋە. ئاشكرايە «قەهر و مپهر» پتر بە دلەوۋە دەنووسى لە لايەن مۇسقىاى وشەكانەوۋە، شەرەكە خۇيشى لە زۆر شويندا بەلگەى و ەها دەكاتە ۆى ەلاۋاردنى جۆرى خويندەنەوۋە بەيتەكان، بەلام مەرچىش نييە ەموو جاران شاعىر وشەى ەرە پەسەندى بەكار ەينابىت، ئىتر ئەگەر «لوطف و قەهر» ىش ەقىقى بى سەىر نييە.

بەيتى سەرەتاي لاپەرە ۱۱۱:

نالى ئەم وەحشى غەزالە كەس ئەبەر داۋى نەكەوت
چونكە شاھىنى دوۋچاۋى تىزە دائىم سەر دەكا

شەرەكە دەلى: نالىيا تائىستا كەس نەكەوتوۋەتە داۋى ئەو يارەوۋە كە بىپىكرى و ئەویش بى بىگرى و بىيا، چونكە چاۋە وەك شەھىنەكانى ئەوئەندە تىز و زووبىن، كە بۆ كەسى ئەروانن تىرى نىگايان سەر ئەكا و ناپىكى.

ئەم واتايە لە زۆر لاۋە پرسىيارى لەسەر ەلدەستى: كە يار وەحشى غەزال بى چۆن داۋ دادەنىتەوۋە بۆ كرتنى خەلق؟ گريمان مامز بوۋ بە راوكەر، چۆناۋچۆنى سەرگردنى تىرى نىگا دەبىتە ۆى ئەوۋى خەلق

به داوییه وه نه بی؟ هه نه بوایه بۆ چاره سه رکردنی ئەم گرفته له جیاتی «داوی» «راوی» هه لێژاردایه وه که «چر» په سه ندی کردووه و له شه رحه که دا دییاره.

راستی و اتای ئەم بهیته عه کسى بۆچوونی شه رحه که و، وادییاره هی خاوه ن نوسه که انیش بیت. نالی ده لئ: ئەم وه حشی غه زاله ئە بهر داوی «یان راوی» که س نه که وت چونکه شاهینی تیژی چاوی سه ر ده کات، واته بلندنۆره سه رووی داو و راوی خه لق ده که ویتته وه... تۆ بیته له بهیته که دا جیگه ی چه ند پیتیک بگۆره به ته وای بۆت روون ده بیته وه نالی ئە وه ی گوتوو که نووسیم : «که س ئە بهر داوی نه که وت» بکه به «ئە بهر داوی که س نه که وت». ئەو صیغه یه ی له دیوانه که دا هاتوو ه عینی مه عنای راست و دروست ده گه یه نی به لام له هه مان کاتدا، به پرواله ت، ئەو مه عنا نادرسته ش ده گه یه نی که شه رحه که بۆی چوو ه ئەمما هه ر چونکه ده قی شیعه رکه و اتایه کی محالی هه یه و به سه ر ه یچ وینه یه کی مومکیندا ناکه ویت به ناچاری مه عنا راست و دروسته که خۆی ده سه پینی. بیگومان نالی به عاده تی به رچاوی تویکلداری شیعه رکانی ویستوو یه تی ته پکه بۆ خه لق دانیتته وه، وا به زۆریش خه لقه که تیی ده که ون.

بهیته سه ره تای لاپه ره ۱۱۲:

تا موعه ییه ن بی که زۆرن ده س گری و ده س کوژی
فه رقی سه ر، په نجه ی به خویناوی هه نا ره نگین ده کا

شه رحه که راسته قسه کانی به واتا ئاشکراکانی بهیته که لیک داووته وه بی ئە وه ی تیمان بگه یه نی چۆناوچۆنی خه نه له سه ر و ده ست گرتن به لگه ی زۆربوونی ده سگر و ده سکوژه: ئافره ت نه بوو له ولاتی کورد بهر له سه د سال خه نه له سه ر و ده ست نه گری بی ئە وه ی چ ده لاله تیککی لی وه ربگیری. بیگومان، هیمای بهیته که بۆ شتیک چوو ه که خه نه تییدا ببیتته به لگه، به داخه وه من بۆ ئەو شته ناچم... لیم دیار نییه!!

شه رحه که که هاتوو «فه رقی سه ره په نجه ی» کردۆته دوو وشه «فه رقی سه ر» و «په نجه» بۆ زیده سه پاندنی زۆربوونی ده سگر و ده سکوژ چ سوویدیکی به بهیته که و وینه شیعه رییه که ی نه گه یاندوو ه چونکه ئە وه ی به خه نه سوور هه لده گه ری «سه ره په نجه کان» ه، مووی سه ری پی سوور هه لئاگه ری: مووه کان ره شن، ره شتر ده بن به خه نه و وه سمه. «فه رقی سه ره په نجه» مه به س لئی نیهایه تی په نجه کانه، که به زۆری، ژنان نینۆک و گری په نجه ی نینۆکه کانیان له خه نه ده گرت... ته وقی سه ر، که شه رحه که به فه رقی سه ری داناوه، چ پیوه ندیییه کی به ده سکوژ و ده سگره وه نییه، که هه ر دوویان کاری ده ست و په نجه ن.

من عوزری شه رحه ده ران تی ده خوینمه وه که هاتوون شه رحی هه موو دیوانه که یان به مله وه گرتوو ه، به لای ته بیاتی مرۆوه ش، کاری سه ره له بهر نابئ که لینی تی بکه وئ. به لام باشتر ئە وه یه که مه عنایه کی زۆره ملیتی پیویست بوو ئیشاره تیککی بۆ بکریت... ئە وه نده ی من به بیرمدا بیت له ته وجیهی ئەم بهیته ته نها هه ر ده لاله تی سووراییی نینۆکه کانه و مه هاره تی وشه و مه عنا ئارایی نالییه ره نگه که ده کا به «خویناوی هه نا». به لام پترم ته ما به نالییه له و هینده ی گوتم.

بهیته دووهمی لاپه ره ۱۱۲:

بی قسهی غونجهی دهمت کاتی ته به سسوم روو به روو
هه تکی شوعلهی بهرق و نهظمی دائیرهی په روین دهکا

شهرحه که له به شیکیدا هه ره ئه وهی گوتوو که رستهی دوو نیوه بهیته که پیمان دهلی. کاکلی شهرحه که
ئه مهیه: خونجهی دهمت بی ئه وه هیچ بللی، تنها به به ره روو وهستان، له کاتی زهرده خه نه دا، به خری
خوی و به دهرخستنی ریزی ددانه سپیبه کانت... هتد.

دوو تیبینیم هیه له ناست ئه م شهرحه دا: یه کیان ئه وهیه که هه تکی شوعلهی بهرق و نهظمی دائیرهی
په روین ریزی ددانه کان دهیکه ن چونکه «دائیرهی په روین» خزمی قهوسی ددانه کانه و شوعلهی بهرقیش
هه تریسکهی ئه و ددانانه دهیکه ن به مهتووک.

تیبینی دووهم ئه وهیه که دهلی: «بی قسهی غونجهی دهمت...» مه به سی ئه وهیه بللی دهمی یار هه به
غونچه مایه وه، ئه گه به قسه هاتبایه ده بووه شکوفه که ناچار ده بوو دم بکاته وه. جگه له وهی که هه تکی
بهرق و په روین پیویستی نه بوو به قسه و به لگه تنها زهرده خه نه یه ک بهس بوو بوئی.

شهرحه که بۆ ئه وهش چوو که دهشی «روو به روو» بخویندریته وه «روو و برۆ» به لام ریزمان مانیه
له م بۆچوونه چونکه برۆ و روو له کوردیدا جه معن داوا دهکن کۆتایی بهیته که راناوی جه معیان بۆ
به کاربیت نهک «په روین دهکا» که بۆ تاکه. له گه ل ئه مه شدا بۆچوونه که وهک سیبهری بهیته که مهقبوله به
نارایشت.

بهیته یه که می لاپه ره ۱۱۳:

تیری موژگانت له سینهمدا دهچی بۆ پیری دل
هینده که چ ئایینه قهصدی خانه دانی دین دهکا

شهرحه که ئه و «پیری دل» هه به رای خوی و بۆ مه به سستی واتادروستی له «په ری دل» هه وه گۆریوه.
«په ری» یش «په ری دل» ده خویندریته وه له بهر کیشی به حره که ی.

له پیشه وه ده لیم «هینده که چ ئایینه» جگه له واتا ئه صلییه که ی وه صفی موژگانه کانیش دهکات که
زۆر که وانیهین. «هینده که چ...» دهشی بۆ یار بچیته وه و بۆ تیری موژگانیش... له لایه ن واتا وه «په ری دل»
ئه و مه معنایه دهگریته وه که شهرحه که مه به سیه تی له «پیری دل» ی بخوازیته وه چونکه له قورئاندا و له
مه عقوولاتی ئیسلامدا «دل» مه خزنی ئه سراره و جیی کوفر و ئیمان... که دهلی «له سینهمدا دهچی بۆ
په ری دل» ویرای «قهصدی خانه دانی دین» وه هاش راده گه یه نی که تیره که به ته ووژمه له سینهدا
ناوهستی تا دهکاته دل.

بهیته دووهمی لاپه ره ۱۱۳:

گول بهدهم بادی صهباوه پیکه نی بهعنی وهره
تو له وهصلم بۆ بهره، ئەو بۆیه بولبول شین دهکا

میصرهعی یهکه م بهشی «گول بهدهم بادی صهباوه پیکه نی» له بهیته یهکه می لاپه ره ۱۲۹ دا هاتوو،
له جیتی «یهعنی وهره» «بولبول فری» بۆته کۆتاییه که ی. پیشتریش نمونهی ئەوتوئیمان دیت.
شهرحه که به بیرورای عهلی موقبیل رازی نییه، بابلین لینی بیدهنگه، که گوتوهتی «ئەو بۆیه» له بهر
کیشی شیعر سووک کراوه به ئەصل دهبی «ئەوه بۆیه...» بووبیت. ئنجا شهرحه که دهلی: «رهنگه» ئەو
بۆیه» نهبی و «ئەو به ویه» بی، واته: گول له گول بای سبهیناندا ئەم قسه یه ئەکا و بولبول له ولاره بۆ خوی
له داخا دس ئەکا به گریان...» (سهیری شهرحی دیوانه که بکه).

راستییه که هیچ کامیک له م تهئویلانه به دلوه نانووسین و له نالیش ناوه شیتته وه ئەگه نه لیم له
بنه رهدا ئەمه زمانی شیعر نییه، خو منیش چ تووشه یه کی ئەوتو له م بهیته وهرناگرم خوم لینی رازی بم:
زهره واتایه که به دنه دانی «ئەو بۆیه بولبول شین دهکا» و یه قینی هه بوونی واتا له بهیته که دا لیم ئاسان دئ
دهری برم. ئیشکاله که له «ئەو بۆیه...» دایه که جینگه «مبتدا» ی له رسته دا گرتوو و دهبی خه بهری
هه بی: ئنجا ئەگه ر خه به ره که ی بکهینه «بولبول شین دهکا» واتای بهیته که وه های لئ دئ: گول به بای
صه با دهلی: تو له وهصلم، له گه یشتنت به من بۆن وهرگره یان نه قل بکه «چونکه «بۆ بهره» ههردوو واتا
دهگه یه نی» ئەو بۆنه بولبول شین دهکا، رهنگی شینی لئ دهکا به زینه ت.

ئەگه له سهردهمی نالی وشه ی «بویاغ» که تورکییه به واتای «رهنگ» وهکوو ئیستا «بۆیه» ی پئ
گوترا بی، له رپی «استخدام» هوه جینگه یه که بۆ خوی دهگریتته وه له نیوان «بۆن و شین» دا.
له بهیته سه رهتای لاپه ره ۱۱۴:

چاوی من به حری موحیطی تویه بۆ دهفعی گه زهند
لئت موعه ییه ن بی که نالی گول به دل په رژین دهکا

شهرحه که که دهلی: تو له ناو چاوی مندای... رئ نامینی چاوه که ببیته «به حری موحیط» ده ریای
دهوراند هوری یار. ده بوو شهرحه که بلئ چاوم وهکوو به حر دهوری گرتوو ی، نه که تئیدا بیت. له وشه ی «لئت
موعه ییه ن» بی ئیشاره ت هیه بۆ چاوه که «موعه ییه ن» خوی له «عین» هوه وهرگیراوه.

له لاپه ره ی ۱۱۴ دا سه رهتای غه زهل دهلی:

یابدر علوا و ضیاء و کمالا
فالغصن مع الاصل الی فرعک مالا

شهرحه که لکه دار و قه دی داره که ی به قول و بالی یار و به لهش و لاری یار داناوه و زولفی رهشی به

شهو... گۆيا نالى دهيهوى بلى: ئەى رووى وهك مانگى چوارده جوانى يار، تا ئەتوانى بهرزتر و پروناكى بهخستر و پر و تهواوتر به، چونكه شان و قولى يار لهگه‌ل لهش و لاريدا، بهرهو زولفى دريژى بو داوين شۆرپوهوى، لاربوونه‌تهوه و ئەگەر تو بهرزتر نه‌بیته‌وه و پۆشنتر نه‌بى شهوى دريژى زولفى ئەو ئەگاته زهوى و ده‌روبه‌ر ئەگریته‌وه و ئەيكا به تاريكستانى.

ئەم ليكدانه‌وهيه چ پيوهنديى نيهه لهگه‌ل بهيته‌كه. لك و قهدى دار هى دارى راسته‌قينهن. كه رووى قسه‌ش لهگه‌ل به‌دره، يار مه‌به‌سته لى كه وهك مانگى خروپره له بهرزى و پۆشنى و ته‌واويدا. چ داواى بهرزتريوون و گه‌شتريوون و ته‌واوتريوونيش په‌يدا نيهه نه پاته‌وپات نه به هئما.

لكه دار و قهدى داريش لاربوونه‌تهوه بو لى زولفى يار كه لهو بهرزاييه‌وه زولفه‌كه گه‌يشتوته زهوى... ئەگەر ريم هه‌بى ده‌ليم، به شيوه‌يه‌كى يه‌كجار ته‌ماوى ئيشاره‌تيك هه‌يه بو ئەو حيكايه‌تهى مه‌شورى ناو كتييان كه «دار» ي وشك بو لى پيغه‌مبه‌ر لار بوته‌وه، نالى له موپاله‌غه‌دا بنه‌دار و لكه‌كانيشى بو لى زولفى يار لار كردوته‌وه.

ئەم به‌يته سه‌ره‌تايه‌كه سه‌ره‌به‌خۆ، مه‌به‌س نه‌بوه تنييدا ئاخۆ چى به دوا‌دا ديت.

به‌يتى يه‌كه‌مى لاپه‌ره ١١٥:

تاسونبولى زولفت له نيهالى قهدت ئالا

من دوودى هه‌ناسه‌م گه‌يهه‌ عاله‌مى بالا

له شه‌رحه‌كه‌دا ده‌لى: كه ديتم زولفى وهك سونبولت باوه‌شى به نه‌مامى بالاتا كرد و لى ئالا، خه‌م و په‌ژاره دايجرتم كه‌وا چۆن خۆم لى بيبه‌ش بووم، بويه دووكه‌لى هه‌ناسه‌م به‌رز بووه‌وه و گه‌يسته ئاسمان. شه‌رحه‌كه له ديري پايينتردا ده‌لى: ئەم به‌راوردى نالى له نيوان شۆرپوه‌وهى زولفى يار و گه‌يشتنه ئاسمانى دووكه‌لى هه‌ناسه‌ى خويدا كردويه، شاكارىكى هونه‌رى به‌رزه.

نالى زولفى به گۆلى سونبول نه‌چواندوه، چ شاعيريكى ديكه‌ش وه‌هاى نه‌كردوه: ته‌شيبه‌كه به په‌لك و لاسكى شك و نه‌رمى سونبول ده‌كرى. له‌وه‌شدا كه نالى به‌م به‌يته شاكارىكى هونه‌رى به‌رزى ره‌ساندوه راستيه‌كى بيشوبه‌هه‌ى گوتوه به‌لام راستيه‌كه ناته‌واوه: شتيك ماوه له به‌يته‌كه‌دا ده‌ربخري كه برىتيه له دورپه هه‌ره به‌نرخه‌كه‌ى ئەم به‌يته: «عاله‌مى بالا» هه‌ر وهك ئاسمان ده‌گریته‌وه، پتر و جوانتر و شيرنتر و مه‌به‌ستتر «بالا» ي يار ده‌گریته‌وه... ئەوهى ناليش پيوه‌ى خه‌ريكاوه خه‌م و په‌ژاره‌ى تى ئالانى زولف له قهدى يار نيهه، چونكه زولفه‌كه و قه‌ده‌كه هى يه‌ك كه‌سن، په‌ژاره‌ى نالى له حه‌په‌سان به‌رانبه‌ر جوانى و سووتان و تينه‌وتيه بوى: تا راده‌يه‌ك كه دووكه‌لى هه‌ناسه‌ى ده‌گاته «بالا» ي يار جو‌ره ئامۆزناكيه‌كى تيدا به‌دى ده‌كرى... كه به‌رز ده‌بیته‌وه بو ئاسمان له خۆرايى ده‌روا.

به‌يتى سينيهمى لاپه‌ره ١١٥:

من گريه، ئەتو خه‌نده به يه‌كدى ده‌فرۆشين

من له علی به دهخشان و، ئەتۆ لوئوئی لالا

شەرحەکه له پیشەوه واتای بهیتهکهی لیک داوہتەوه بهو جوړه‌ی ئاشکرایه که نالی فرمیسی خوینین و یاریش خەندە‌ی لوولوویی به یه‌کتر دەرۆشن «له‌الی به‌دهخشان رهنگی سووره بۆیه گونم فرمیسی خوینین». دوواتر شەرحەکه ئیحتیمال بهوه دەدا که که نالی فرمیسی لوولوویی و یاریش دیمەنی لئوه سووره‌کانی به یه‌کدی بفرۆشن. ئەم واتایه‌ی دووهم بۆ بنه‌مايه: ئەوه‌نده به‌سه ئەگەر گوتبای «... له یه‌کتر ده‌کپین» ئەوسا واتاکه‌ی دووهم ده‌بووه کاکلی بهیته‌که.

شتیکی کهم ده‌خه‌مه سەر واتا راسته‌که‌ی یه‌که‌م جار: لوئوئی «لالا» ئەوه‌یه که له قه‌پیلکێدا یه‌ک دانه لوولوو هه‌بێ که دروشت و نرخداره. ئەگەر قه‌پیلک له دانه‌یه‌کی پتر تیدا‌بوو ئەوسا لوولووه‌که پێی ده‌گوتری «لیلی» و ورد و که‌منرخه...

هه‌رچه‌ند به‌ناته‌مامیش بیت شتیک ده‌گێرمه‌وه: مه‌لا ره‌فیق ئەفه‌ندی خادم السجاده، له‌و سه‌ردانه‌ی باداوه‌ی مه‌لا ئەفه‌ندی، له‌ مونساه‌به‌ی لوولووی ناو به‌یتی شیعەر دوو به‌یتی عه‌ره‌بی هینایه‌وه ئەم لیلی و لالا - یه‌یان تیدا بوو به‌لام به‌ مه‌هاره‌تیکی نایابه‌وه. به‌یته‌که به‌ ئەصل و توویژه له‌ نیوان عاشقیک و کیژیکی نازداردا:

رأیت غصنا علی کتیب شیبه بدر اذا تلالا

فقلت ما الاسم؟ قال لولو فقلت لی... لی... فقال: لا... لا

- کتیبی ئەنيس مه‌نصور: کانت لنا أيام فی صالون العقاد، لاپه‌ره ٥٨.

قافیه‌ی به‌یتی یه‌که‌م «یتلالا» یه، به‌یتی دووهم پرسیاره و وه‌لامه. ئەم «لیلی» یه ده‌بیته «لی... لی» به واتای ئایه بۆ من بۆ من، له هه‌مان کاتیشدا جوړی لیلی نیشان دەدا. «لالا» یه که‌ش ده‌بیته وه‌لامی نه‌یار بۆ «فقلت لی... لی...» که ره‌فزی مه‌تله‌به‌که‌یه، ده‌شبیته جوړی لوولووی په‌سه‌ند که «لالا» یه. کتیبی: کانت لنا أيام فی صالون العقاد - ی ئەنيس مه‌نصور، ئەم دوو به‌یته‌ی تیدا‌یه که مونساه‌به هیناوه‌تی له مه‌جلیسی عه‌ققادا، به‌لام ئەنيس مه‌نصور نه‌یزانیوه لالا و لیلی دوو جوړی لوولوون، نایاب و بازا‌ری. تومەز ئەدیبی کوردی وه‌ک مه‌لا ره‌فیق پتر شاره‌زای ئۆین و ئایینی ئەده‌بی کۆنن له تازه پینگه‌یشتووی دووای ١٩٥٠، خوینەر بمبه‌خشی له‌م تێوه‌ریخه.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ١١٦:

بَادِرٌ وَ أَغْرِ كَوْكَبَةَ الْبَدْرِ بَدَارًا

قَدْ فَتَتْ سَنَا الشَّارِقَ لِأَذَقْتَ زَوَالًا

شەرحەکه وشه‌ی «سنا» ی به‌ به‌رزی و پیز داناوه، واتاکه‌ی شتیکی دیکه‌یه ئەویش «پووناکی»، له به‌یته‌که‌شدا که ده‌لی «فقت سنا الشارق» مه‌به‌سی ئەوه‌یه که تۆ ئەی یار له پووناکی «شارق» رۆژت

تیپه پاندووه. وشه ی «أغر» یشی به «هیرش بهره» لیک داووتهوه: راستییه که ی «غار» به واتای ئاوا بوو، ون بوو هاتوو ویرای واتای دیکه شی. ئەگەر هیرش مه تلەب بایه دهبوو بلئی «أغر علی کوكبة البدر». شهره که دهلی: زووکه دەست و برد که هیرش بهره سەر تیپی له شکرێ مانگی چوارده و له ناوی بهره... دوواتریش معنای «زوال» لی دەداتوه بهوهی که رۆژ له ناوه راستی ئاسمان تیده پهری، راستیشی بۆچوو، به لام واتای بهیته که ئەمهیه:

زووکه و بهر له خۆرههلات تاقمه ی مانگی بهدر (یا چوارده یا پازده ی مانگی عهره بی) ئاوا بکه. تۆ له رووناکیدا رۆژت نزم کردوو. دهک ههرگیز «زهوال» ی نه چێژی. «زهوال» به کاتی نیوه رۆ و به «به سه رچوون و نه مان» یش دهگوتری. که دهلی «زووکه و خیرا به» سه به به که ی ئەوهیه که بهدری تهواو له پاش بهیانی و نزیکي رۆژههلات یاخود له گه ل رۆژهه لاتدا ئاوا ده بی که واته ده بی یار خیرایی بکات ده نا رۆژه که پشکی ده بی له و ئاوا کردنه دا ههرچهند له چاوا یاردا ههر کزه.

بهیته دههوم:

طورپهت وهکو تۆماری شکسته و، سهری کولمت
بۆ نووری سهوادم بووته شه معی موتالا

شهره که دهلی: زولفی رهشی پینچپیت تۆماری نامه ی به خهتی شکسته نووسراوه... سهری کولمیشته وهک مۆمی داگیرساو وایه من له بهر ئەم مۆمه دا تۆماری زولفت ئەخوینمه وه... و تیی دهگه م. شهره که بۆ «سهواد» خهتی رهشی بهردهست و بۆ خویندهواری جارانی شی داناوه... گه وههری بهیته که له «نووری سهوادم» دایه، ئەم سهواده سی معنای ههیه: به که م خویندهواری نهک خویندهوار. جارن دهگوترا با سهواد... فلان خهت و سهوادی ههیه. دووم: رهشاییی طورپه ی شکسته. سییه م: رهشاییی چاوی خوینه ر که نالییه.

به و پیه سهری کولم له تۆماری شکسته ی زولفی وهک شهویدا بۆی بۆته مۆمی موتالا له بهر کردن. دیسانه وه سهری کولم بۆ سهوادی خویندهوه ی بۆته شه معی موتالا، ئەویش له ناو طورپه ی شکسته دا. دیسانه وه سهری کولم بۆ رووناکی رهشاییی چاوی «چاوی سپی بی کویره» بۆته شه معی موتالا. له طافه تیکی نهینی خامۆش ههیه له بهیته که دا که مۆم ههر به شه و پی دهکریت، سهری کولمیش له رهشایی وهک شهوی طورپه دا بۆته مۆم.

بهیته یه که می لاپه ره ۱۱۷:

ئەو چاوه غه زاله فه ته راتی سه ر و ماله
ئەو نه رگسه کاله نه منی هیشته و نه کاله

شهره که «فه ته رات» ی به فهوتان لیک داووته وه که چی کۆی «فتره» یه به واتای «فتور» ه. نالی خۆی

«فتوری چاوه کانت نانوینی» ی گوتووه... خهلقه که به زوری «فته رات» یان به معنای ناو شهرحه که وهرگرتووه. «فتور» خاوی و بیهیزی دهبه خشی که مه دحه بۆ چاو... دور نابینم نالیش به و معنایه ی مه قصه د بووبی ههرچهند ده کړی دهقی شیعره که، وهک هه یه، فتوری چاو و هه لاکي سه رومالیش رابگه یه نی. له ناو خهلق رۆیشتووه که شتیکی به دل کرا یا گوترا له به رانبه ردا بگوتری: سه رومال، سه رومال... خۆم ئەم حاله ته م له زۆر باردا دیتووه. نیوهی دووه می بهیته کهش دووپاتی واتای یه که می دهکاته وه و تیررهنگی دهکات.

بهیتهی دووه می لاپه ره ۱۱۷:

حوققه ی فه له کول ئەطه لهس و ئەستوونه یی زپرین
بی بیکه به تارای سه ر و ترکه ی خه ز و والا

من ئەم بهیته م به م جوړه دیتووه:

شیققه ی فه له کولئه طه لهس و ئەستوونه یی زه پرین
بی بیکه به تارایی سه ر و سرکه یی والا

له م شهرحه دا ده بینم «حوققه» ئاسمان بیته، پیشتر تووشی نه بووم. «حوققه» به «شووشه» رۆیشتووه، وهک شووشه ی دهرمان یا شهرهت... هتد. ئەگه ر ئەم معنایه مه بهست بیته و بۆ ئاسمان به کار هات بیته هیچی به سه ر هیچه وه نابیت... ههرچی «شیققه ی فه له ک...» له بۆ واتای پارچه قوماش دهست ده دات و بیته تارای بوو کینی. سرکه ییش لوول ده درا و له تارا و غهیری تاراش ده پیچرا، رهنگا ورهنگیش بوو مناسبی په لکه زپرینه بوو.

بهیتهی سه رووی لاپه ره ۱۱۸:

دنیا به فیدای قه ددی بکه، دامه نی بگره
طوبی لمن اختار علی المال مالا

شهرحه که دور که وتوته وه له معنای دهقی شیعره که و ورده کارییه کانی دهرنه خستووه، هه ر ئەوه ده لی: دنیا به قوربانی بالای یار بکه و ده سه وداوینی ببه، پاره قیমে تی نییه و سه ره نجام شته. خۆزگه به وهی بیر له دوارۆژ ئەکاته وه و ئەیخاته پیش رابوواردنی ئیستاوه... ده بی بزانی «طوبی» داری به هه شته. به و پییه نیوه بهیتهی دووه م ده لی: داری طوبیا بۆ که سی بیته که «مال - سه ره نجام» هه لده بژیری به سه ر مالد، واته به هه شتی ده وی نه ک دنیا. ئنجا ده بی بزانی طوبی یار دره ختی به هه شت که به سه ر مالد تهرجیح ده دریت قه دی یار مه بهسته لئی بۆ که سیکی دامه نی یار ده گری دامه نه کهش «مال - سه ره نجام» له که یه طوبیا هه لژیره به «مال - سه ره نجام» نه ک مال. دنیا فیدای قه دی بکه و دامه نی بگره که طوبیا نه صیبی که سیکه مه ئال مه بهستی بی.

بهیټی دووهمی لاپهړه ۱۱۸:

نالی به ئومیندی ظهفهری طهوقی تهلیسمت
ماری سرې زولفت له سهر و گهردنی ئالا

شهرحه که هه مان قسه کانی بهیته که ی کردوته وه به پپی و اتا ئاشکراکانیان که گویا ناکامی و به داووه بوونه.

وشه ی «سر» ناگونجی له گهل ئالانی ماره که له سهر و گهردنی نالی چونکه «سر» جوولهی نامینئ له شتان بئالی. «سهر» له باره. «سهری زولف» له سهر و گهردن بئالی مه دحیکي گهره ی تیدایه بؤ زولفه که که پیویست نییه هه موو مووه که ی به کار بهینئ بؤ تی ئالان له سهر و گهردن. وهک دیته دلهموه، نالی، له په نا حاله تی تیوه گلان له ماری سهری زولف، ده به وی تی بگهین که زه فهری به تهوقی تهلیسم بردووه چونکه به خته وهریبه کی زله زولفی یار تی بئالی... ناکامی ئه وه ته له بهیټی سهره تای غه زه لی دواپی دیت هه له لاپهړه ۱۱۸:

حیره ت زه ده وا دیده وه کوو حهلقه یی دهر ما
بی مایه نییه عاشیقی بیچاره، بفرما

شهرحه که ده لی: چاوم سهرگردانه وهک ئهلقه ریژی دیوی دهره وه ی دهرگه. به هوی هات و چوی خه لکه وه ده له ریته وه و ... چاوه روانه یه کینکی تر دهرگه کی پی بکو تیتته وه... ده فهرموو بگهره فریام. وامه زانه عاشق هیچی له ده ستدا نییه...

نیوه بهیټی یه که م راده گه یه نی که چاوی نالی وهک حهلقه ی دهرگه لیدان هه میسه کراوه یه چونکه حهلقه که هه رگیز ویک نایه ته وه، چاوه که ش هه میسه کراوه ی چاوه روانی هاتنی یاره. نالی خوی له ژووره وه یه و ده لی فهرموو دهرگه لی بده، عاشق مایه ی عیشقی هه یه که به که لکی ئه و تهرزه هاتنه ت دی، بیچاره یسه که دیده ی شه وورژ وه کوو ئه و ئهلقه ی دهرگه کراوه ته وه.

بهیټی سهره تای لاپهړه ۱۲۱:

وا ظهن مه به روخساره یی تو غائیه قوربان
بنواره چلون نه قشه له نیو دیده یی ته رما

نالی ئیسپاتی قسه ی خوی، که روخساری یار هه میسه له ناو چاودایه، به وه دا ده کا که ده لی: بنواره، چونکه که یار نوریه چاوه که ی، وینه ی تیدا دهرده که وی.

بهیټی دوواین له هه مان لاپهړه دا:

یا توربه تی یا غوربه تی با ری بشکینین

هەر مونتەظیره نالی ئەگەر مرد و ئەگەر ما

شەرحەکه دەلی: یا غەریبیم بشکینە و بانگم که بنمەوه ئەگەر بەسەر زیندوو بووم، یا ئەگەر مردم سەری لە گلکۆکەم بەدە...

بەیتەکه ئەوهی نەگوتووہ که شەرحەکه رای دەنوینێ چونکه نالی «توربەت» ی پیش «غوربەت» خستووہ، بەمەشدا دەبی بزانی نالی لەبەر خەفەتی دابرانی لە یاری، چاوەروانی مردن پتر دەکات تا ئەوهی یار غەریبەکه بشکینێ، نیوهی دووهمی بەیتەکهش مردنەکه پیش دەخات.

دەقی بەیتەکهش نالەبارە چونکه لە میصرەعی یەکه میدا فیعلی «بشکینین» دەست نادات بۆ «یا توربەتی یا غوربەتی» چونکه ئەمانە کەسی سییەمن فیعلەکهش هی کەسی یەکه مە، ئنجا «توربەتی، غوربەتی» ش دەست نادات چونکه «توربەتی، غوربەتی» ئیضا فە کراون بۆ کەسی سییەمی تاک که نالی خۆیەتی، نیوه بەیتەکه دەبی ئەمە بی:

«یا توربەتی یا غوربەتی با ری بشکینین»

بەیتی سەرەتای لاپەرە ۱۲۲:

جەنانی وەک جینانی کردم بە ماوا

حەبیبەیی «مالیاوا» مالی ئاوا

شەرحەکه دەلی: حەبیبەیی مالیاوا، خوا مالی ئاوا کا، دلی وەک بەهەشت ئاوەدان کردمەوه و کردی بە جی و ماوا ی خۆی.

لە بارەیی «مالیاوا» وە خۆیندوو مەتەوه که دێیک بەو ناوہ نەهاتووہ (رەنگە لەم شەرحەشدا چاوم پیی کەوتبی و ناچمەوه سەر شوینەکەیی لە دیوانەکەدا). ئەوهی بزانی لە شیعری مامۆستا زیوہر، که مەدحی بەرزنجە دەکا:

خاکی بەرزنجە چەندە دلگیرە

جینگەیی قوطب و ئەولیا و پیرە

که دێتە سەر وەصفی دەوروبەری دەلی فلانە شاخ «شاخی ماییاوہ»، نیوهی دووهمی بەیتەکه دەلی: «سەیری دەشتی هەمووی جەلای چاوه».

دەبی ئەم شاخە لەگەڵ دێی مالیاوه هاوناو بی و کمیک گۆرانی بەسەردا هاتبیت. ناشی نالی لە خۆوه ئاوەدانییەک بە ساختە دروست بکات هەر بۆ ئەوهی واتانارایی پەیدا بی.

نالی که دوعا بۆ یار دەکا و دەلی: «مالی ئاوا» پیشتریش گوتوہتی دلی کرد بە ماوا وەکوو بەهەشت، دوعا بۆ دلەکەیی خۆیشی دەکات که هەمیشە ئاوەدان بی بە یادی یار.

بهیټی دووهم له هه مان لاپهړه، ۱۲۲ دا، به پټی رینووسی شهرحه که:

حەلالی بئ نیکاحی خووری عینم

به جووتی ناظیری شەرع و فەتاوا

بیگومان نالی نووسیوه تی: «حەلالی بی نکاح حور عینم». وشە ی «عین» که وهک نووسراوه بخویندریته وه ده بیته صیفته بۆ «حور» که جه معی «حوریه» یه. ده شگونجی «عین» بخویندریته وه، ئەوسا «حور» ده بیته موزاف بۆ «عین». «ناظیر» هه م ته ماشاکه ر هه م «شاهد» ی ماره برین هه لده گریته. به و پټیه و به تیبینی ورده لایه نی دیکه ش ده شی به یته که وه ها بخویندریته وه: حەلالی بئ نیکاحی خوور عینم. نیکاح جگه له ماره برین، به یه ک گه بیشتنی نیر و میش ده به خشی. له گه ل ئەوه شدا که خووری نیکاحی شەرعی ناوی وا له نیوه به یته دووهمدا دوو شاهیدی شەرح و فەتاوا حازری ماره برینه که ن. به و پټیه مه عناکه وه ها در ده چی: عینم نیکاحی خووری لئ حەلال بئ به جووته شاهیدی شەرع و فەتاوا. وه یاخود به و جووته ناظیر (که ده کاته وه جووته چاو) دی، وا ته ماشای شەرع و فەتاوا ده که ن. «ناظر» له مه عنادا «شاهد» ه و مورادیفی یه کترن.

خویندنه وه ی دیکه ئەمه یه: حەلالی بینیکاحی خووری عینم، به جووته ته ماشاکه ری «دوو چاو» شەرع و فەتاوا دروسته. ده شکرئ «خووری عینم» بئ، فەرق ناکات.

نالی به و مه هارته بیمانه نده ی به یه ک شکل نووسین جاریکیان خووری له چاو ماره بر ده کات بئ نیکاح. جاریکیان شەرع و فەتاوا ده کاته دوو شاهیدی حەلالبوونی ماره برینی خووری. ئنجا دوو چاوی سه یرکه ری شەرع و فەتاوا که خووری حەلال ده کا بئ ماره برین. ئاه و دوو چاوه هه ر خوینیش ده بنه وه به شاهیدی ماره برین. له هه مان کاتدا چاوه کانی نالی که به شاهیدی شەرع و فەتاوا نیکاحی خووری بۆ دروسته و بئ نیکاحیش بۆی دروسته، ئاه و دوو چاوه ی نالیش «ناظر، شاهد» ی شەرع و فەتاوان، واته چاوه کانی که لزوومیان نییه به شاهد، دوو شاهیدی شەرع و فەتاوا و دوو شاهیدی سه یرکه ر که دوو چاوه کی خویه تی ئەو نیکاحه حەلال ده که ن.

بهیټی سه رووی لاپهړه ۱۲۳:

زه فافه تگاهی په رده ی ئالی چاوم

موباره ک حه جله بئ بۆ بووک و زاوا

خوینه ر سه یری شەرحه که بکات بۆ به راورد کردن له گه ل ئەوه دا که من بۆی ده چم، زوری ش لیکنر دوور نین.

له بهیټی پټشو به یه ک گه یشتنه که هی دیتنی یار بوو. له م به یته دا په رده ی ئالی چاوی خو ی به شوینی بووکی هوه ل شه و داده نی که به عاده ت په نگی ئال تییدا به رچاوه. به دوا ئەمه دا له به یته

دوواتر:

صیداقی روونما وو وهصلی شاهید
لهگه ل شایي کهران بی دهنگ و داوا

شهرحه که «روونما» («روونما» راسته چونکه فارسییه) ی بهو ئاوینه یه داناوه که له گواستنه وهی بووکدا، رووبه رووی بووکه که، له پئیشیه وه هله دهگیرئ. وهک من بووی دهچم «روونما» ئه وهیه که له کوردهواری «سهرمه شقانه» ی پی دهلین که به ئه صل «شهرم شکینه» یه بهو پارویه، یان بهو شته نرخدارهی وهک زیړ و خشل دهگوترئ له شهوی بووکینی زاوا دهیدا به بووک و شهرمی پی دهشکینی و په ردهی له سهر روو هله داته وه، ئا به وه دهگوترئ، ئه ویش به دوا صیدا قدا دیت که مارهی مه به سته لئی. به هر مه عنایه که بیت «صیداقی روونما» دهست نادات چونکه ئاوینه ی پیش بووک چ مارهی پیوه نییه. ده بی «صیداق و روونما» بی وهک له نوسخه ی «ک» دا هاتوو. له شهرحه که دا دهلی: ده بوو ئه م به یته پیش که ویت له بهیتی ژوروو، به لام و بزنام جی نه گورپوه چونکه له ماره بریندا جارئ شایي دهستی پی نه کردوو. له بهیتی پیشو شوینی بووک سازدراوه، له میاندا «وهصلی شاهید» مراز لئی وهصلی یاره که «شاهید» به یاریش دهگوترئ (ئه گهر سه هوم نه کرد بی). ده بی یار بجیته په رده و حیجله ی بووکینی هتا روونما وهرگرئ. شتیکی سهرسهخت ده مینته وه ده بی شهرحی بدهم له نیوه بهیتی دوهمدا: نالی ئه م نیوه بهیتی به رینووسی بهر له سه د سال پتر به م شکله نووسیوه: «لکل شایي کران بی دنک و داوا»، خوشبه ختانه له کتیبه که ی د. که مال مه ظه ر: **کوردستان له ساله کانی شهری یه که می جیهانی**، له لاپه ره کانی ۴۰، ۴۱ و ۴۲ دا نمونه ی نووسینی کوردی، هی شوباتی ۱۹۱۴، له گوتاریکی «بانک کرد» که «بانگی کورد» ی مه قصه ده هیناویته وه له نمونه دا: «سعی و تقدیر - دولتیکي عظیمی - امانش وکو ایمه انسانن فقط - همو که سی مجبور تعظیم و تقدیر شخصیان دهکن».

نالی که له ۱۲۹۰ ک مرد بی، گوتاره که ی بانگی کوردستان له ره بیعولئه وهلی سالی ۱۳۳۲ ک له به غدا، بلا وکرا بیته وه، ۴۳ سال دوا ی نالی هاتوو. خوینهر بو خوی حوکوم بدات که ئیملا ی ئه وسا چون بووه. ئنجا ئه گهر بهو جوړه ی رینووسی کون نیوه به یته که شهرح دهین، به رینووسی سهردهم ده بیته «له گه ل شایي گران بی دهنگ و داوا». «شایي» پارویه کی ره وای ئه و سهردهمه بوو «شایي گر» ئه و که سه یه شایي وهرده گرئ که چاوهشی ده هؤل و زورنایه، خه لقه که له خوینانه وه بی داوا و فیل پاره که ددهن. ده بوو دهقه که ئه مه بی «له گه ل شایي گرانا بی دهنگ و داو» به لام کیشی شیعر گورپویه تی و گورپینه که ش ره وایه وهک له نمونه ی دیکه شدا دهرده که وئ. زیوه ر ده لی: «عه ره ق نییه له عاله ما که لاپه ری له دل غه ما» له جیاتی «غهم له دلا»... باو کم له باسی هه لاتنی ئینگلیزه کان له شهری بیتوین، ده لی: «به بازی چوونه به غداوه له دهر به ند» له جیاتی «چوونه به غدا له دهر به نده وه». به خشیشی که دهر ریته چاوهش پیویستی به وه نییه وهک راوی مه ل به داوه مووسکه، دانه و داوی بو به کار بیت له لایه ن چاوه شه وه. چیتر به دوا ی به یته که ناکه وم، در یژی کیشا.

له لاپهړه ۱۲۴، بهیټی دووهم:

پهچهیی په رچه می یو پرچی سیا
هر ده لئی مانگه شه وه کولمی تیا

شهرحه که بؤ روونکردنه وه یه کی جوان رۆیشتووه، که ده لئی: ته شبیهی پهچه و په رچه می رهش به مانگه شه و شتیکی سهیره (چونکه له پهچه و په رچه مده هر ره شاییی شه و په پدایه) به لام وشه ی [ده بوو بلئ: دهسته واژه ی] «کولمی تیا» مه سه له که رۆشن ده کاته وه. پیش ئەم قسه یه ی گوتو ته تی: «ته شبیهی مورده که ب و صنعه تی «ایهام» یشی به کار هی ناوه، مه بهس له ایهام شونینه گۆرکئییه که کولمه که چۆته دووای مانگه شه و له ووی خزاوه». هه موو قسه کان ته واوون ته نها یه ک تیبینی ده مینی له وه دا که کولم چۆته ناو مانگه شه وه که: مه هارته ی نالی وه های کردووه مانگه که له شه وه که بدزیته وه و کولمی له جیگه دا دابنی. هه لبت له واقعدا مه بهس له بهیته که ئەوه یه که بلئ: پهچه ی په رچه م و پرچی سیا که کولمی تیدایه هر ده لئی مانگه شه وه، به لام دارشتنه که به زیاده وه بؤ کولم و په رچه م و پرچ، واتا و زینه تی کۆکردو ته وه له سه ر حیسابی مانگه که، وه ک که نه خش و نیگار به سه ر جل و به رگ و نوین و دار و دیواردا خوی ده کاته ئەصله ماده.

بهیټی سه ره تای لاپهړه ۱۲۵:

لاده ده سرۆکه یی هه وری له جه بین
دهرکه ووی شه مس و قه مهر، نور و ضیا

شهرحه که له دوو نوخته کورتی هی ناوه: یه کیان ئەوه یه که ده بوو بلئ له «شه مس و قه مهر و نور و ضیا» ئی شارته هه یه بؤ ئایه تی «وجعلنا الشمس ضياء والقمر نورا». دوو مه یان ئەوه یه که ده لئی: له هی نانی «نور» و «ضیا» یشدا به دوای «شه مس» و «قه مهر» دا، له ف و نه شری مورده تته هه یه. له ف و نه شره که موشه ووهش هاتووه نه ک مورده تته چونکه له بهیته که دا «شه مس» به ران بهر «نور» ده وه ستی و «قه مهر» یش به ران بهر «ضیا». هوی سه هوه کهش ئەوه یه که شارح ئایه ته که ی قورئانی به بیردا نه هاتووه که له ویدا «شه مس» ضیا یه و «قه مهر» نووره.

له بهیټی دووهمی لاپهړه ۱۲۶:

مه مخره هاوییه ی هه ولی فیراق
دهستی من دامه نی تو رۆزی قیا

شهرحه که ده لئی «قیا» که کورنکراوه ی «قیام، قیامت» له کاریکی زمانه وانیی نوئییه هاوچه شنمان پیشتر له کوریدا نه دیوه. رهنگه بۆچوونه که راست بی به لام دوو نوخته هه یه روون بکریته وه: یه کیان

ئەوھىيە دەبىي تەفتىشىكى ورد لە ھەموو شىعەرى كوردىيى بەر لە نالى بىكرىت. دووھىيان ئەوھىيە كە لەھجەي كوردستانى جنوبىي لە سەردەمى نالىيەو بوو بە زمانى شىعەر لە كەمتاكورتىكى ئەوتۆ نەبى كە بىارى لەسەر ھەناسى بۆ دەستور لى وەرگرتن... مامۆستا محەمەد عەلى قەرەداغى لە كىتەبى كەشكۆلى كە لە پوورى ئەدەبى كوردى ھەولەكى دلسۆزانەي داوھ بۆ وەدەست ھىنانى نمونەي ئەدەبى ئەوتۆ پتر تىھەلكشەبى بەرەو رابوردو لە سەردەمى نالى و كوردى و ساليم، جارى ماويەتى خەرمانىكى لى پەيدا بى و زەمانىكى دوورى ھەلكردىتەوھ. لە پاش نالى حاجى قادر بەيتى ھەيە ھەمان رەفتارى كوردى كە دەلى: «تەماعى گەرەبى بى چەك نەكەن نەك».

لە شەرحى بەيتى سەرھەتاي لاپەرە ۱۲۷ كە دەنووسى: سەرى فەرھادىم و نووكى قولنگەكەي، ئىتر چىم ئەمىنەتەوھ پۆ پان بوونەوھ؟ دەبوو باسى پان بوونەوھ نەكات چونكە قولنگ لەش پان ناكاتەوھ، سەرھەكە لەت دەكات وەك لە ئەفسانەي شىرن و فەرھاد ھاتوھ كە فەرھاد بىستى شىرن مردوھ [بە درۆ مریندرابوو] قولنگى بەرد تاشىنى ھەلدا و لە ھاتنە خواروھ سەرى خۆي بەبەر دا و لەت بوو. جىي خۆيەتى بلىم، دەبوو وشەي كولنگ لە برى قولنگ بەكاربىت لە نووسىنى كوردىدا چونكە ئالەتى كۆلین و ھەلكۆلینە وەك كە بىژنگ ئالەتى بىشتنى دانەوئەلەيە.

بەيتى دووھىيە لاپەرە ۱۲۷:

خاطرى زاھىدى خالى، خالى

نەبەتتە، لە بىنىكى رىا

چەندىكىش كە حەز ناكەم، بەلام بۆچوونىك ھەيە بە چاوپۆشى خوينەر، دەرى دەبىرم: وشەي «بىن» بە تەئويل بۆ رىاكارى دەچىتەوھ و جىي خۆشەيتى. بەلام لەگەل «رىا» دا بى تەئويل و پاتەوپات «ھۆ و ئەنجام» ن. وەك كە «قىا» «قىام» بوو، «رىا» ش رىانە واتە رىين.

بەيتى يەكەمى لاپەرە ۱۲۸:

دوور لە تۆ، ئىدى مەپرسە، قوربان

حالى نالى كە نە مردو نە ژيا!

شەرحەكە دەلى: لەمەي زياتر كە بۆم لىكدائتەوھ چى تر ھەوالى نالى مەپرسە... نە ئەوھتە بمرى و بە جارى لى بىتەوھ و نە وەكوو خەلكىش بە خۆشى ئەژى... لە دۆزەخى دوورىدا وەك دانىشتووى دۆزەخى لى ھاتوھ كە قورئان باسى ئەكا و ئەفەرموئىت «لايموت فىھا ولايحيى» واتە نە تىيدا ئەمرى و نە تىيدا ئەژى.

ئەو «ئىدى مەپرسە» مەرج نىيە دەلالەتى باسكردنىكى لەمەو پىشى ھەبى، زاراوھىيەكە بۆ زل كردنى حالەتىك بەكار دىت لە گىزانەوھدا، لەوانەيە بۆ كەسىك بەكاربىت كە پىشتر نەدیتراوو. ئىشارەتى

شهرحه که بۇ ئايەتى قورئان زيرەكانەيە.

دوو تيبينى ھەيە مەئناى بەيتەكە تەواو دەكەن ئەويش لە دەستەواژەى «دوور لە تۇ» كە بە دوو مەئنا ديت، يەكيان دوعاى چاكەيە بۇ چەپارە دانى يار لە حالەتتىكى وەكوو حالەتى نالى، واتە: لیت بە دوور بى. دووھمیان بە واتاى: لە دوورىيى تۆ...

بەيتى دووھمى لاپەرە ۱۲۸ كە نووسراوہ: «پيشەكەى پان و دريژە، بۇ ریا خزمەت دەكا» دەبى «... دريژى...» بيت دەنا رستەى دوايەوہ پيوہى ناووسى. شەرھەكە تەواوہ، دەمىنيتەوہ بگوتري وشەى «بۇ ریا» كە نالى «بوریا» ى نووسيوہ واتاى گەسكيش ھەلدەگرى...

بەيتى دووھمى لاپەرە ۱۲۹:

عاشقى صونعى ھەققم، قوربانى رەنگى قودرەتم
چاوى ماوى، خالى شين، كۆلمى سپى، زولفى سيا

شەرھەكە ئەو تىكستە رەت دەكاتەوہ كە لە جياتى «صونعى ھەقم» «صوبغى...» ى نووسيوہ. جارئ دەبى بلىم ئەگەر صونع ئەگەر صوبغ، نالى «صنع - صبغ» ى نووسيوہ. «صبغ» یش «صوبغ» ناخويندريتەوہ، «صبيغ» دەخويندريتەوہ، ھەر خۇيشى بەيتەكە دەولەمەندتر دەكات چونكە لە قورئاندا «صبغة الله» ھاتوہ كە دەكاتەوہ «صبيغى ھەق». وشەى «صبيغ» یش بە واتاى بۇياغە نەك رەنگ، وەك كە لە شەرھدا ھاتوہ.

بەيتى يەكەمى لاپەرە ۱۳۰:

سەرگرانە قافلە سالارى رپى چين و خەتا
چونكە بارى ەنبەر و ميسكە لە زولفەينى دو تا

بىگومان نالى «قافلە» ى نووسيوہ. وشەكە «قافيلە» دەخويندريتەوہ و لەگەل پىداويستى كيشى بەھرەكە رىك ديت. شەرھەكە دەلى: يار كە پيشرەوى كاروانى رپى چين و خەتايە و بارەكەى برىتییە لە بۇنى خۇش، خەرىكە و دەستى گىراوہ چونكە ھەردوو تا بارى زولفەكانى ەنبەر و ميسكى بۇن خۇشە كە خالەكانى گۇنايەتى. ياخود: سەرى سەر قافلەى رپى چين و خەتا قورس بووہ، چونكە ھەر بە دوو تال لە زولفەكانى بارى ەنبەر و ميسكى ھەلگرتوہ.

من دەلیم «سەرگران» بە واتاى سەر قورسش ديت چ لەبەر مەستى بيت و چ لەبەر سەریشەى خەفیف بيت. نۇجا ئەگەر «خەرىك» مەبەست بيت وەھا رادەگەيەنى كە يار خەرىكە، سەبەب بەوہى كاروانەكەى بارى ەنبەر و ميسكى لە دوو زولفى قافلە سالاروہ ھەلگرتوہ. چين و خەتاش، بە تايبەتى خەتا، مەشورە بە ميسك و بينى خۇش.

ئەگەر سەرگران لە مەستى وەيا سەریشەى سووكەوہ بى ئەوسا دوو تا لە ەنبەر و ميسكى

زولفەكانى ئەوسەرى قافلەباشىيان قورس كر دووه.

شەرحەكە كە «تا» بە «تال» لىك دەداتەو و عەنبەر و مىسكى بىن خۇشيش دەكاتە خالەكانى گۆناى يار زۆر لە مەعناى دەق و وشەكانى بەيتەكە دوور كەوتۆتەو.

بەيتى يەكەمى لاپەرە ۱۳۱:

صوفىيى مەستورى رووت و موفلىسى خستە طەمەع
سەيرى خالى بى حىساب و ماچى لەعلى بى بەها

شەرحەكە وا دادەنى كە مەبەست لى ئەوہىە كە خوا گفتى داوہ بە ئەھلى بەھەشت ھەتا دەتوانن سەيرى جوانى حۆرىەكانى بەھەشت بكن و لىوى ئالىان بمژن، ئائەو گفتمە صوفىيى خستە طەمەعەو... بەلام تا بەراستى نەبىتە خواناس ھىچى دەسگىر نابى.

من وھا نازانم مەبەستى بەيتەكە قىامەت بى چونكە ھىچ ئىشارەتىك نىيە تىيدا بۇ قىامەت. وشەى «مەستور» ىش ھەرودك داپۆشراو دەگەيەنى «زىدە مەست» ىش دەگەيەنى وەك دەگوترى: چاوى مەستور. «لەعلى بى بەھا» ش نەك بىقىمەت و خۆرايى، بەلكوو «لە نرخ نەھاتوو» ى مەبەستە... دىمەنەكە ھى دنيايە، مەستورى صوفىش ھى حالەتى جەزبەيە، دەشكەوتتە طەمەع بە دىتنى دلداران كە دەكەونە خالى لەزەت بردن لە دىتنى جوانى و مشتنى لىوى ئالى يارەكانيان.

بەيتى دووہمى لاپەرە ۱۳۱:

ظاھىر و باطىن، لەسەر لەوحى حەقىقەت يا مەجاز
ئاشناى سىرپى قەلەم بى، غەيرى «نالى» كەس نەما

شەرحەكە درىژەى ھەيە و خوى دەكاتە تەواوكەرى بەيتى پىشوو، كە من وا دەزانم بەيتىكى سەربەخۆيە. دەبوو بەيتەكە لە شەرحدا بوى تى بخویندرىتەو كە نەك ھەر «لەوح» ى «اللوح المحفوظ» ى تىدايە، بەلكوو «قەلەم» ىشى تىدايە كە لە قورئاندا ھاتوو: «ن والقلم وما يسطرون». لەوحى مەحفووظ قەلەمى خودايى تايبەت بە لەوحەكەو شتى تىدا دەنووسى. ھەرودھا دەبوو لە ئاست «ظاھىر و باطىن» بلئ «عىلمى ظاھىر و عىلمى باطىن» ىش دەگرنەو نەك ھەر ئاشكرا و بزىر.

لەلايەن دەلالەتى وشەى «نال» بە واتاى ئەو ماددە شكّل لۆكەى ناو قەمىش، كە قەلەم لەو قەمىشە دروست دەبى، كە وشەكە «نال» ە نەك «نال» و لەبەرەو ھەرە كۆتايىيى بەيتەكەشدا بۆتە نازناوى «نالى»، گۆيا ئەمە ئىسپاتە بۇ ئەوہى كە نازناوى شاعىر «نالى» ىە نەك «نالى» وەك ھىندى كەس رادەنوئىن. ھەرچەندە من خۆم دلنىام لەوہدا كە «نالى» نازناوہكەيە بەلام لەلايەن ئىسپاتەوہ كورت دەھىنى چونكە نالى خوى بەيتى ئەوتوى ھەيە «نالى» تىيدا ھاتبى و بە نازناويش لە بەيتەكە جىگىر بووبى وەك ئەمە:

سهوتی نه غمهی بولبوله یا چهچهههههی خلتالییه
دهنگی عووده، یا له ژیر پیتی ناله نالی نالییه

وا لیرهدا به پیتی داخوایی واتائارایی «نالی» بوو به «نالی».
روونکردنه وهیه کی پتویست:

من که ویستم ئەم بهیته بهینمه وه به شاید گه رام به دوا دهقی بهیته که له کتنبه که دا، بۆم
نه دۆزرایه وه. ناچار ئەو شتەم نووسی که وا له بهر چاوی خوینه ردایه. جاریکی دیکه بۆی گه رام به پیتی
پیرستی ههلبهسته کان که له لاپه ره ۷۴۱ دەست پی دهکا، دیتم ئەم فەرده له لاپه ره ۵۸۸ دا نووسراوه بهم
دهقه:

سهوتی نه غمهی بولبوله یا چهچهههههی خرخالییه
دهنگی سۆله، یا له ژیر پیتی ناله نالی نالییه!؟

هەر له و گه رانه دا بۆم ده رکهوت که به دوا کاته وه شه رحده ره کان له لاپه ره ۷۳۹ دان به وه دا دههینن که
له بهیته «ریشه که ی پان و دریزی بۆ ریا خزمهت دهکا» ئەم «بۆ ریا» یه هه لده گری «بوریا» بی به واتای
ئەو قامیشه باریکه ی ده کری به چیغ. من له کاتی تیبینی له و بهیته دا گوتومه «بوریا» به واتای گه سکیش
دیت. ده رکهوت چیغه نه ک گه سک. خوینەر سهیری نه یه ته وه له وه دا که ناگه ریمه وه بۆ ئەو هه له یه و
راستی بکه مه وه: من که ده نووسم له بهر ده رفه تی ته سک و بی که رهسته یی، ره شنووس و پاکنووسم یه ک
شته، که هه له ی رینووس ده کم به ده می مووس ده یکرینم و له شوینی خۆیدا ده ینووسمه وه. ئەگه ره له
پیتیک هه له م کرد بی هه ره ئەو پیته ده کریتم.

بهیته یه که می لاپه ره ۱۳۳:

زولفه یینی به خه م مار و به حه لقه ن وه کوو عه قره ب
شیعری له ف و نه شرن، چ موشه وو هه ش، چ مورته ته ب

شه ره که «شیعر» ی نووسیوه که ده بوو «شهعر» بنووسیت هه رچه ند نالی «شعر» ی نووسیوه و بۆ
کاتی خۆی و نیستاش، به کار هاتوو و دیت. که «شهعر» - به واتای موو - بیته به وه دا بهیته که جوانتر
ده بی که «شیعر» لاسایی «له ف و نه شر» ی زولفی کرد بی. له م حالته دا «شیعر» له ف و نه شر بی، ئانه م
صوره ته ده بیته واتای دووهم و وینه سیبه ریکی زولفه که.

بهیته سییه می غه زه له که له سه رووی لاپه ره ۱۳۴:

به و شه هدی که لامه ت که به ئیشرابی له طافه ت
له ذده ت ده گه یینی به دل و ذیبه نی موخاطه ب

شهرحه که وهای بۆچوووه که: قسهی وهک ههنگوینی شیرینت، که وهک چۆن به ئاسانی و خۆشی قووت ئهچن، تۆیش وا به ناسکی به گوپی گویدهره ئهدهی - خۆشی و ئارامی به دل و بیرى ئهوانه ئهگهیهنی که قسهیان لهگهڵ ئهکهی.

من وهختی خۆی له چهپکیک له گولزاری نالی دا بۆچوونیکى جودام دهرپریوه، ئیستا به داخهوه دهستم به کتبهکه راناگات، به ناچاری پهنا به یاد و بیرکردنهوه، بۆی دهچمهوه. من له جیاتی «دل و ذیهن» - که به رینووسی نالی خۆی بنووسرین، «ذهن» دهنووسری نهک «ذیهن»، «دل و ذهن» م پهسهند کردبوو که دهکاتهوه «دل و دهم» بهلام پیتهی «ی» له «ذهن» دا ئهوهستیندری له بهر کیشی بهیتهکه، که له فارسیدا وهک بزائم «ذهن» دهگوتری.

دهزانین ههست کردنی دل به ههه شتیک بی ههستیکی نامادیه، هی «ذیهن» یش نامادیه، ههه چى ههستی «ذهن» ه مادیه. له شههدی کهلام ئهوهی به دل دهگات شیرنایی مهعنهویه، ههروهههش «ذیهن». ئنجا ئهگهه «ذهن» بی، شیرنایی ماددی له «ذهن» هوه و هی مهعنهوهی له «دل» هوه، سههرله بهری شیرنایی دهگرهوه. له ههه مان کاتدا: وشهه «لهذدهت» له رینووسی کۆنیشدا ئهوه دهنگهه «ذ» ی گوشراوه که دهکا دوو «ذ». شههدی کهلامهکه به پاراو کردنی لهطافهت که حالهتیکى نامادیه به بهریهوه ههیه نوختهی یهک له «ذ» هکانی «لهذدهت» بهپهینى. دیاره بهسهه «دل» هوه ناوهستى چونکه واتا نابهخشی، ههه دهمینتهوه بهسهه «ذهن» هوه بوهستى و بیکاته «ذهن» که ئهوسا «دل» و «ذیهن» پیکهوه کامیاب دهبن، ویرای «ذهن».

من له تیبینییهکهوه بۆ ئهه واتایه چووم که ئهمهیه: ئهگهه نالی ئیشیکى به «ئیشرابی لهطافهت» نهبی «شههدی کهلام» خۆی بهسه لهززهت به دل و ذیهن بگهیهنى، ئهوسا ئهگهه ئیشی پی نهبوایه بهتالایی شوینهکهه بۆ مه بهستیکی دیکه پر دهکردهوه.

کاتی خۆی له چهپکیک له گولزاری نالی دا وهک له بیرمه، بهیتیکى پالپشت بۆ ئهه واتایهه له مهحویهوه هینابوو، ئیستا بۆ ئهوه بهیته ناچمهوه. لهوهشدا گوتبووم غهیری مهحوى چ شاعیریکى دیکهه کورد ئهه مههارهت و وردهکارییهه له دهست نههاتوو، مهحویش لهو کارهیدا شوین پی نالی ههگرتوتهوه نهک به چاولیکههه، بهلکوو له نوخته نیگای بهخۆدا راپهرمونهوه.

بهیتی سینهمی لاپههه ۱۳۴:

وهک صوفی صافی مه به ئالوده به دنیا
بیهووده موکهدهه مهکه سههراوهی مهشهب

شهرحه که دهلی: خۆت وهک سوفیه نهفام و ساده لهوهکان تیکهلی دنیا مهکه و له خۆرایى سههراوهی کانیوی راستی و خواناسی لیل مهکه... بهلام شهرحهکه تیمان ناگهیهنی لیلییهکه له چیههوه دیت! وهک من بۆی دهچم له پی «استخدام» هوه نالی وشهه «ئالوده بوون» ی بۆ ئهه واتا و سه بهبه بهکارهیناوه چونکه ههه کهسیک خۆ له ههه سههراوهیهک وهربدا بیگومان، لیلی دهکات (مهگهه له

چەمەنتۆ دروست کرابێ، کە ئەوسا پەیدا نەبووبوو!!) سەرچاوەی ئاوی لێ خواردنەوێش، چ ئەوسا و چ ئیستا، سروشتییە و بوو، نەک حەوزی مەرمەرەکە قورباو نابێ. مەشرەب هەم لێ خواردنەوێ و هەم مەجیز و دڵ و دەروون دەگەیهێنێ.

له ئاست بهیتی سەرەتای لاپەرە ١٣٥:

عاشق هەوێسی مەیکەدەوو عیلمی بەسیطە
عاقڵ تەلەبی مەدرەسەوو جەهلی مۆرەککەب

دوو قسەم هەیە: یەکیان وشە «هەوس» کە حەز و ئارەزوۆ رادەگەیهێنێ هەرودەها گیرۆدەیی مەراقی سەخت و خولیايش بە دەستەوێ دەدات. «بوالهوس» زاراوەیەکی مەشوری نیو ئەدیابانە. دوو قسە ئەوێ: خۆزی وشە «عاقڵ» گۆراوی «غافل» بووێت بە دەست نووسخە نووسانەوێ. له بهیتی دووهمی هەمان لاپەرەدا وشە «مۆستەحەق» هەلەیه و بەکارهێنانێکی بازارپێه، راستییهکە «مۆستەحیق» ه: ماف، سزا، پایه «مۆستەحەق» ن. خاوەن ماف، سزاکار، خاوەن پایه «مۆستەحیق» ن، بە گوشینی دەنگی «ق» له هەردوو یاندا، کێشی بەحرەکە مانعی گوشینهکەیه. له شەرەکهدا لایەنی «خسف» ی فەلەک روون کراوێتەوێ وەک کە قورئان له بارەدی قاروونەوێ دەلێ «خسفا بە ویداره الأرض». بەلام لایەنی گرتن دیار نییه له شەرەکهدا. گرتنەکه دەچیتەوێ بۆ «شمس و قەمەر» کە له نیوێ دووهمی بهیتەکه هاتوو: شەمس و قەمەری به زیو و زیڕ داناو. هەردووکیان، له بەدا یەکترا هاتنی «زیو و زەری شەمس و قەمەر» شەرەکه سەهوی کردوو کە دەلێ: «لەف و نەشری مۆرەتتەبه» چونکە رۆژ بۆ زیو دەچیتەوێ و زیڕیش بۆ مانگ - بەمەشدا لەف و نەشرەکه مۆشەوێشە چونکە رۆژ زیڕە و مانگ زیو.

له بهیتی لاپەرە ١٣٦:

قەلابی جیهان نەقدی عەیارى نییه قوربان
نالی مەحەکی هیممەتی کردووێه مۆجەرەب

شەرەکه وای بۆچوو کە نالی خۆی خۆی به مەحەکی هیممەت تەجرەبه کردوو... ئەم مەعنایه مەبەستە ئەصلیهکەى تیندا نییه بەلکوو سببەرمەعناى ئەصلیه. نالی دەلێ: جیهان بینار (تەقلەبان) ه پارەى ساغلهمی نییه. نالی به مەحەکی هیممەتی خۆی ئەم جیهانەى له عەیاره داوه و قەلابیهکەى دەرخستوو.

بهیته لاپه ره ۱۳۷:

ماتم وهکوو زولفهینی سیهه، گرتی سهراپات
پوشی له روخت تهعبیهیی بهیدهق و شامات

شهرحهکه له وشهیی «شامات» که به ولاتی شامیش دهگوتری، به سههوودا چووو و دایناوه نالی له شامهوه ئەم مهرسییهیی بۆ مه‌رگی باوکی یاره‌که‌ی داناوه، ئیتر ده‌لی، ماتم... پیتی لی بریت چاوساغه‌کان کۆکه‌پته‌وه به‌ره‌و ولاتی شام بکه‌ویته ری... ئەم بۆچوونه هیچی به‌سه‌ر هیچه‌وه نییه: گریمان باوک مرد، ئایا حه‌ببیه له کوپوه ده‌توانی به‌ره‌و شام بکه‌ویته ری بۆ مولاقاتای نالی... تو بلایی حه‌ببیه ئاگاداربووی له‌وه‌ی نالی دانیشتووی شامه؟ به‌هه‌مه‌حال ئەمه‌ یه‌که له مه‌عناکانی شهرحه‌که‌یه... مه‌عنا‌ی سییه‌می ده‌چیته‌وه بۆ یاری شه‌تره‌نج و ده‌لی: ماتم ریگی کۆکردنه‌وه‌ی پیاده‌کانی شه‌تره‌نجه‌که‌تی له ئەسه‌په‌کان گرت و به‌هۆی ئەوه‌وه «شا» مرد و «کش مه‌لیک» ی لی کرا و دۆراندت...

به‌یته‌که ناوی ئەسه‌پی نه‌هیناوه؛ به له‌کاره‌ینانی وشه‌ی «پوخ» - که جاران «رخ» ده‌نوسرا و فارسیشه به واتای روو - سیلاحیکی شه‌تره‌نجی ره‌خساندووو که پیتی ده‌گوتری «پوخ - رخ» و به ئەصل بالداریکی مه‌یله‌وه ئەفسانه‌یییه و لای عه‌ره‌به‌کان «قلعه» رویشتووو. «به‌یده‌ق» یش ته‌عریب کراوی وشه‌ی «پیاده» یه. ئەم مامله‌ته سه‌ره‌له‌به‌ره و ته‌شبییه ئارایییه له بنه‌ره‌تدا سه‌ری هه‌لداوه له وشه‌ی «ماتم» که ده‌نوسرا «ماتم» که هه‌م تازیه ده‌گریته‌وه هه‌م «من ماتم» ده‌گریته‌وه. «مات» یش زاراوه‌یه‌کی شه‌تره‌نجه «شه‌تره‌نجیش له «شه‌ش ره‌نگ» دوه هاتووو».

نالی ئەم قه‌صیده‌یه‌ی داناوه له روژگاریکدا که جاری له سلیمانی وه‌یا جیگه‌یه‌کی دیکه‌ی ئەو هه‌ریمه بووه. ئەم تاکه به‌یته ته‌نها خۆی به‌سه بۆ سه‌پاندنی ئەم راستیه‌:

بۆ گریه‌یی تو ره‌نگه منیش هینده بگریه‌م
گه‌وه‌ر برژینین به بلندی قه‌د و بالات

«گه‌وه‌ر برژینم» راسته. ئایا ئەگه‌ر له شام بایه به چه‌ند روژان خه‌به‌ری ئەو مه‌رگی پی ده‌گه‌یشته؟ ده‌سا هه‌تا هه‌تایه مه‌رگی بۆره‌پیاویکی ئەوتویی له‌وه سه‌رده‌مانه‌دا ناگاته شام، خۆ ئەگه‌ر گه‌یشته‌بیتیش نالی پیتی نابیی بلای «گه‌وه‌ر برژینین» چونکه ده‌میکه حه‌ببیه له گریان بۆته‌وه و کاغه‌زی نالیش به روژه‌ها ناگاته حه‌ببیه و فرمیسه‌که‌کانیشی هه‌رگیز له‌گه‌ل فرمیسه‌که به‌سه‌رچوووه‌کانی حه‌ببیه کۆمه‌ل نابن.

ئەگه‌ر «ماتم» بخوینینه‌وه، به‌یته‌که وه‌ها ده‌خویندریته‌وه: «ماتم وه‌کوو زولفه‌ینی سیه‌ه گرتی سه‌راپات» به مه‌عنا‌ی «سیه‌ه گرتووی سه‌راپات». ئەگه‌ر «ماتم» مه‌به‌ست بی، به‌و جووره ده‌خویندریته‌وه که له شهرحه‌که‌دا هاتووو... لزوم نابینم چی دیکه به‌دوای ئەم به‌یته بکه‌وم...

له بهیتی سهرهتای لاپه ره ۱۳۸، شهرحه که «تاقانه یه تیمی خه له فی...» به چاکی روون کردو ته وه به لام هه موی ئه فسانه یه له ناو ئه دیباندایا بوو. مه علومه «لولوو - مرواری» چون پهیدا ده بی. «دورپی یه تیم» ئه و لولوو ده یه که پیشتر باسم کرد پیی ده گوتری «لالا».

له بهیتی سهرووی لاپه ره ۱۳۹ یه ک تیبینیم هه یه: نه ده بوو له واتای «ژاله» بو لای «ته زره» بچی له شهر حدایا و بلای: «چاوه کانت» ته زره کوتا ونیه ته وه. ده بوو هه ر واتای شه بنمی لی به مه به ست بگری. «ته زره و ته زره له کوردیدا رویشتون. له فارسیدا تگر که ی پی ده گوتری. له مه وه وه ها درده که وی ته زره ره سه نتر بی چونکه پیی «ر» تیدا که وتوته ئه و شوینه ی که پیی «ر» له تگر که دا گرتوتیه وه. ده نگی «گ» له زمانی هیندی ئه و روپاییه کاندایا ده گوتری به «ز» وه ک که «گنوست» به واتای زانست و «ماگنا کارتا» «مه زنه کارتا» ی لی مه به سته. «ئاگر» و «نازر» یه ک شتن...».

له بهیتی دووه می لاپه ره ۱۴۱ نووسراوه «هاذیم» له شهر حدایا دووباره «هاذیم» نووسراوه «له هاذیمی له ذات» به مهرگ لیک دراو ته وه. من وشه ی «هاذیم» م نه بیستووه. له و به یته شدا به «هاذیم» م بیستووه و خویندو ته وه ته نانه ت له حیکایه تی ئه لف له یله دا «هاذیم اللذات، مفرق الجماعات» هاتووه، هه روه ها له هه ر کتیبیکی دیکه ی وه صفی مردنی پی کرابی.

بهیتی سینه می لاپه ره ۱۴۱:

ئه و پیری خه رف، ئافه تی مه ردیو صه فا بو
تو شوخ و جوان، دوور بی له ئافات و خرافات

«ئافه تی مه ردیو صه فا» ناچیه ته ده فری هیچ ئه ده بدوستیکه وه، چما نالی دوژمنی یاره که یه تی تا باوکه مردووه که ی دژی مه ردا یه تی له قه له م بدات؟ ئنجا مه ردی و صه فا که ره سه تی مه یدائیک نین: مه ردی و سه خاوه ت... صه فا و که یف!! من به لای خو مه وه دل نیام له وه دا که ئه م دوو وشه یه بو صه فا و مه رووی حه ج ده چنه وه... که له نیوه به یی دووه میشدا ده لی: «دوور بی له ئافات و خرافات» «خورافات راسته» ئیشاره ته بو ئه وه ی ئه و پیره خه رفاوه چوونه حه جیشی له گه ل خورافات تیکه ل بووه. وه ک بو ی ده چم صه دری به یه ک له دووان هاتووه:

ئه و پیر و خه رف ئافه تی مه روا و صه فا بو
ئه و پیر و خه رف ئافه تی مه روی وو صه فا بو

«مه روا» که ش له بار تره که ئه لفه که بریتییه له «إشباع الفتحة». له نوسخه ی ده ستنووسیشم دیتووه به م جوړه نووسراوه...

که نووسیم: «پیر و خه رف» نه ک «پیری خه رف» له وه وه یه که رووی قسه ی دپته یار ده لی: تو «شوخی و جوان» نه ک «شوخی جوان» باوک و کچیش له به یته که دا تیک ده روان.

له بهیتی سهرهتای لاپه ره ۱۴۲، «گول و مل» ههیه. دیسانه وه شهرحه که هه ر دوپاتی «مل» دهکاته وه که پیشتر روونم کردوته وه «مول» ه به واتای «شهراب».

له بهیتی دووه می هه مان لاپه ره وشه ی «ککش و فش» بۆ موباهات «ناشی که له «بهاء» وه هاتووه، ته نانهت زه قایی ده عیه شی تیدا نییه. «پیوه نازین» بۆ موباهات له باره. که ده شلی «موژده هات که وا به هار به فیز و فشه وه گه یشته به ره وه» نازانین مه طله بی چیه له و «به ره وه» دا، بابلیم من نازانم ئایا «ثمر» ی مه قصه ده که جار ی به هاریش زووه بۆ بهر؟ من وه ها ده زانم «گه ییه بهر» یه عنی گه ییه به ژن و له ش که دهکاته وه تاج له سه رنانی گول و مه خمه ل پو شینی چه مه ن.

بهیتی دووه می لاپه ره ۱۴۳:

نه جم و شه جه ر و نه رگس و نه نواری شکوفه

جیلوه ی چه مه نن یه عنی زه مین بوو به سه ماوات

شهرحه که نه جم و نه نواری به گیای بالا کورت و به ریژه ی کوی «نه ور - که به پیی شهرحه که چرۆی نه و دره ختانه گول نه که ن» ی لیک داوه ته وه گویا نه و نه جم و دره خت و نه رگس و چرۆی دره ختان وه هایان کردووه زه مین بیی به سه ماوات.

ده بی بزانی «نجم و انوار» له هه مان کاتدا به واتای نه ستیره و کوی وشه ی نور هاتووه. نه م دوو وشه یه به مه عنای دووه میان وه هایان کردووه زه مین بیی به سه ماوات.

له بهیتی به ره وه تردا «عطر فشانه» هاتووه نه گه ر «عه تر فشان» بایه که کورد ده لی «عه تر» جیی خوی بوو، به لام وه ک بزانی له عه ره بیدا «عطر: عیطر» ده گوتری.

له بهیتی سهرهتای لاپه ره ۱۴۴ «ئا حادی هوزار» ی هاتووه که مه به ست لی بولبوله. پیشتر و له ده میکیشه وه روونم کردوته وه که هوزار هه له یه، هه زار راسته. له کۆتاییی شهرحه که ش کاکه محه مه دی ماموستا مه لا که ریم (لاپه ره ۷۴۰) دان به وه دا دینی که له م وشه یه به سه هوو چوو بوون و ... هتد، به لام نالی چۆناو چۆنی راستییه که یان بۆ ده رکه وتووه ...

بهیتی یه که م و دووه می لاپه ره ۱۴۵:

چاوت له برۆ یه عنی له ژیر طاقی نه ظارهت

بی په رده عه یان دینه ته که للوم به ئیشارهت

شایسته بی شان، لایقی مل طور په بی تویه

نه ک طور په بی شاهه نشه هی یو طه وقی وه زارهت

شهرحه که هه ردو بهیتی لیک گری داوه گویا مه عنایه که شیان به سراوه به شیعی ری پاشه وه یه وه. وشه ی «نه ظارهت» به وه زیری لیک دراوه ته وه. دیاره له وه وه هاتووه که له سه رده می عوسمانلی به وه زیر ده گوترا «ناظر». نه م بۆ چوونه ته واو نییه چونکه نه گه ر به بهیتی دوا یه وه پیوه ندیی هه بی له ویدا «طه وقی

وہزارت» بیبایہ خ کراوہ دواى بیبایہ خ کردنى «طوپرہى شاهہ نشہ ہى»۔
 «نہظارہت» بہ لایى منہوہ، لہم شوینہدا، تہماشاکردن و موراقہ بہ دہبہخشی۔ دہمیتیتہوہ «طاقى
 نہظارہت»: دیارہ لہو سہردہمہدا جینگہیہک ہہبووہ طاقى نہظارہتى پئى گوترابئى و راز و نیاز و سرکہ و
 کورکہیہکى لیپرسراویى تئیدا جارى بوویى کہ سہردہرکیشتیتہوہ بؤ سزادان۔ شہرحہکہ بہیتى دووہم
 دہکاتہ گفتوگوى چاوہکہ (کہ ئہمہ لہ محالاتہ) بہو پیئہ چاویکى لہ ژیر تاقى وہزیریدا بئى چؤناوچؤنى
 پەرچہم دہکاتہ لایقى مل و تہحقیرى طوپرہى شاہان و طہوقى وہزارت، کہ چاو خؤى وا لہ ژیر
 تاقیدایہ، دہکات؟ کہى پەرچہم ژوورووى چاو کہوتؤتہوہ؟
 بہیتى دووہم سہربہخؤیہ و قسہى نالییہ پرووہو یار۔ ئنجا ئہگہر بگوتربئى چؤن نالى طہوقى وہزارت
 بہ کہم دادہنئى لہ حالیکدا چاوى دانا لہ ژیر طاقى نہظارہت؟ وہلام ئہوہیہ کہ چاو لہ ژیر برؤدا بوو،
 نہظارہتیش وہزیرى نییہ، شتیکى دیکہیہ۔ ہەر چؤنیک بئى برو چ قیاسى ناکربئى لہ طہوقى وہزارت بؤ
 لایہنى حورمہت۔

بہیتى یہکہمى لاپہرہ ۱۴۶:

سہر خاتیمہیى حوسنى عیادہت کہ نہہاتى
 بارئى بگہرہ فاتیحہ وو دہئى زیارہت!

شہرحہکہ وا رادہنوینئى کہ نالى لہم بہیتہدا دہلئى: ئیستا مردووم وەرہ سہر قہبرم۔ ہەرچہند لہ داب
 و دہستوورى شیعہر دہشى شاعیر بہ مردوویى قسہ بکات، دیسانہوہ ہہتا رئى ہہبئى قسہکہ بدریتہوہ بہ
 دہمى پیش مردن مہعقوولتر و دلپہسہندترہ۔ ئنجا ئہگہر بلئین: نالى بیئومید بوو لہ ہاتنى یارى بؤ لایى
 بہر لہ مردنى کہ کہوتؤتہ گیانہلاوہ، ئہو داواویہ دہکا کہ بؤ فاتیحہ و سہر قہبرہکەى بیئت۔

لہ بہیتى دووہمى لاپہرہ ۱۴۶:

کئى دہستى دہگاتہ بہى و نارى نہگہیشتووت
 لہو تہختہ کہوا صاحبى مؤرن بہ صہدارہت؟

شہرحہکہ وای بؤچووہ: کئى دہستى دہگاتہ بہہیى مہمک و ہہنارى رومہتت بہسہر تہختى سینہ و
 پرووتہوہ، کہ ہیشتا کالئ و فہرمانى گرتنى لای سہرہوہیان دراوہتى۔ بہہى و ہہنارہکہ ہہردوویان بؤ
 جووتہ مہمک دہچنہوہ۔ ہہردوویان خاوہن مؤرن لہ حالئى صہدرنشینیدا۔ صہراحت لہمہ پتر چہنگ
 ناکہوئى کہ جئى ہہردوویان صہدرہ۔ مؤرہکەش زارى بہہى و ہہنارہکہیہ۔ «نہگہیشتووت» دہلالہتى
 تازہیى و نہگوشراوى دہگہیہنئى، کہ دہستى کہسیش ناگاتہ ئہو بہہى و ہہنارہ سہبہبئیکیان ئہو تہخت و
 مؤر و صہدارہتہیہ، سہبہبئیکیش بہرزىى بالایى یارہ بہ موبالہغہوہ...

بهیته سهرهتای لاپه ره ۱۴۷:

دهسرۆکه یی هه وری چ حیجابیکه که تئیدا
شمسُ فلك الحسن أنارت فتواری!

شهرحه که له بارهیه وه دهلی: سه ریۆشی ته نکى هه وری چۆن جوړه سه ریۆشیکه، ریۆژی رووتی جارچاره لئوه ده رنه که وئ و جارچار نه شار ریته وه... نه و لایه نهش روون ده کاته وه که وشه ی «هه وری» وه که ده سرۆکه یه نیسه تیشه وه لای «هه ور» که ریۆژی رووی یاری تئیدا ده شریته وه و ده ریش ده که وئته وه... نه م بزروون و ده رکه و تنه وه یه له مه به سته به یته که دا نییه، به پیچه وانه، سه رسورمانی ته عبیری «چ حیجابیکه!» له وه دایه که ریۆژی فه له کی جوانی «رووی یار» له و حیجاب هه ورییه دا گه شایه وه و په نهان بوو... «تواری» پتر په نهانی تئدایه له «احتجبت» و، له «غربت» نزیک ده بیته وه. نه به سه راحت و نه به هیما وشه و ته رکیبیک له به یته که دا نییه جارچاره ده رکه و تنه وه ی رووه که به ده سته وه بدات. نه نیوه به یته «شمس فلك الأطلس نارت فتواری» نه گهر «نارت» به واتای «نارت» هاتب و «ال» یکی ته عریفیش خرابایه سه ر نه طله س و بیته «الفلک الأطلس» وئنه ته شبیه یکی جوان په یدا ده بوو به وه دا که فه له کی نه طله س نه ستریه ی پیوه نییه بو یه بوو فه له کناسه کانی نیسلام ده یانگوت «وهو کاسمه غیر مکوک» واته: وه که ناوه که ی بی نه ستریه یه، مه به سیش له بی نه ستریه یی «نه طله س» بی نوخته ییه. ئنجا ده سرۆکه هه یه یه که رننگ و بی نه خش، له به یته که دا کوتومت ده بوه فه له کی نه طله س.

له بهیته دووه می لاپه ره ۱۴۹:

له سندووقی پری سینه م بترسه
که ناگر به ربداته تهخت و تابووت

تیکستی «عم» له جیاتی «پر» نووسیویه تی «گر»، له و هینده ی به یته که رای ده گه یه نی بۆ بهر زه یمنان «گر» له بارتره بۆ ناگر تیبه ردانی تهخت و تابوو. نه گهر هاتبایه «تابوو» واتای هه بایه وه که له ئینگلیزیدا هه یه تی ده شیا «تابووت» به واتای «تابووی تو» بیته و نه و لیکدانه وه یه ی یه که می شهرحه که «که دهلی: بترسه له وه ریۆژی له ریۆزان بلئسه ی بتگریته وه: له ژیا نا بیت تهخت و تاراجت بسووتینی و، مردبیت تابووته که ت بکا به خه لووز» جی بۆ بگریته وه به مهرجیک: نه گهر واتای تابوو یاریده در بی بۆ نه م لایه نه. به هه مه حال شهرحه که گوئی نه داووته نه وه ی که نالی به پی لیکدانه وه ی نه وتوی زیده در و دوژمانه دوواوه. چهندی له واتای به یته که دئته بهر زه ینی گوگر هه ر نه و واتایه ی دووه می شهرحه که یه که «ناگر له تهخت و تابووتی نالی بهر بدات». له م حاله ته دا وشه ی «بترسه» جی له ق ده بی به ودا هوی ترس له به یته که دا بۆ یار په یدا نییه. به ته ئویلیکی نهختیک چاولیپوشراو ده شی بگوتری «تابووت» ی کو تایی به یته که «تابووت» بیته و «ت» ی دووه می وشه که قرتابیت به پی داخوایی کیش و قافیه. نه وسه هه ردوو مه عا جیان ده بیته وه...